

Bogoljub

Februar 1939

Opazovanja.

Potrebe tukaj — potrebe tam. Slovenski župnik Alojzij Turk nam piše z juga: V Ohridu (župnija Bitolj, škofija Skoplje, Južna Srbija — vardarska banovina), je pred nekaj sto leti bila kat. nadškofija, a sedaj nimamo tukaj niti siromašne kapelice. Sv. mašo imamo po privatnih stanovanjih, po hodnikih, ali celo po kuhinjah. In še to je zvezano z mnogimi težavami, primerno pa nikakor ne. Najbližja naša cerkev je od Ohrida oddaljena celih 70 km. Obupne so zato tu razmere za naše katoličane, ki jih je semkaj pripeljala služba. Naši katoličani nimajo svetišča, kjer bi lahko prejeli versko tolažbo in spolnjevali verske dolžnosti; zato med drugoverci, ki jih pač ne podpirajo v verskem življenju, versko propadajo. Še težje pa je za otroke, ki nimajo pojma o kat. cerkvah, ker jih nikdar niso videli. In naši fantje-vojaki ne morejo nikdar v cerkev, ker cerkve ni. Naši ljudje se izgublajo za Cerkev in narod. Rešujmo!

Zato hočemo zgraditi v Ohridu majhno, preprosto kapelico, ki jo bomo posvetili slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu. A nimamo sredstev. Pa vendar ne omagujemo in ne odjenjamo v zaupanju na božji blagoslov in na pomoč dobrih Slovencev. Priporočite našo namero svojim prijateljem, zbirajte darove! Pomagajte nam! Pomagajte z molitvijo in darovi!

Naš ček. račun pri poštni hranilnici v Skoplju: 82.693, Kat. župni ured, Bitolj. — Dopisi: Katolički župni ured, Bitolj, Vardarska banovina.

Vendar enkrat. 430 francoskih časnikarjev je poslalo 16. dec. 1938 poziv poslanski zbornici, naj prepove komunistične stranke. V pismu opozarjajo na nevarnost komunističnih strank za narod in državo, in ugotavljajo, da podpirajo komuniste tuji agenti in neka inozemska vlada (Sovjetija), katere cilj je — uničenje civilizacije z državljansko vojno in z vojno od zunaj, 18 držav je že razpustilo komunistične stranke; tako so ti narodi postali svobodni.

Kneippov sovrstnik Alojzij Stückle, župnik avgsburške škofije na Bavarskem, je doživel že 9 križev. Bil je pa svoj čas poln bežnosti in hiral kot nebogljenec. Župnik Kneipp ga je ozdravil s čvrstimi vodenimi oblivi. Nato je bil Stückle njegov spremljevalec, kadar je bil klican v inozemstvo. Skupno s Kneippom je bil tudi pri papežu Leonu XIII., ko ga je klical, da mu je predaval o načinu svojega zdravljenja. Župnik Kneipp je znal samo švabsko narečje, zato je imel s seboj vedno tolmača.

»Rešeni pekla...« B. F. pripoveduje¹: 20. febr. t. l. sem se vozil v vlaku iz Zagreba proti Šibeniku. V istem oddelku je bila tudi družina štirih oseb: dva otroka, oče in mati. Otroka sta imela kosmate kape. Govorili so malo. Ko so žena in otroci nekoliko zadremali, se je jel mož razgovarjati s sprevodnikom. Pridružil sem se še jaz, ko sem ujel na uho besede:

»Ne vem, kaj nas čaka; toda dosti je, da smo le pobegnili iz tega pekla. Hujše nam ne more biti.«

»Od kod prihajate,« ga vprašam.

»Iz Rusije,« pojasni hladno. Nato mi je povedal, da se piše Vukovar Vranješ, da je doma iz Glamoča v Bosni, da mu je 54 let, da je bil ujet v svetovni vojni l. 1915. Na Ruskem se je oženil. Od l. 1927 dalje je neprenehoma moledeval in prosil za dovoljenje, da bi smel iti iz SSSR. — Na meji so mu pobrali vse do zadnje kopejke. Kupili so mu samo vozovnico do Dunaja, ker je bil poprej v avstrijski armadi narednik.

Življenje v Sovjetiji je takole opisal:

Dela se navadno mnogo več kot 8 ur na dan. Tisti, ki so na delu dnevno samo 8 ur, ne veljajo mnogo. Zaslužijo osem rubljev ali kakšno kopejko več. Cenijo pa bolj tako imenovane »udarnike«, ki garajo do 16 ur dnevno — za nekaj rubljev.

Vero in Cerkev preganjajo na vsak korak; vse tako napeljujejo, da bi izbrisali iz src vero in misel na Boga. Malo je takih, ki se izpostavljajo različnim nevarnostim, ko iščejo po sto kilometrov oddaljene lesene cerkvice, kajti zidanih ni več, da morejo dati krstiti svoje otroke. Za vzgojo mladine marsikaj store, a ta vzgoja je brez vere, brez Boga, brez npravnosti. Razporka je dovoljena do mile volje.

Vse se trese pred nasiljem vsemogočnega »železnega« Stalina. Špijonaža je strašno razpletena. Tajni agenti so obenem špijoni. Nihče nikomur ne verjame; vsakdo se vsakega boji. Zabavljati ni dovoljeno in se takoj kaznuje.

Kako silne so cene, naj kažejo številke: Navadni črni kruh (kg) 90 kopejk, pa je tak, kakor bi bil pesek vmes. Boljši, beli kruh, ki si ga kmet in delavec ne moreta privoščiti, stane 2 rublja 70 kopejk. Ovčje meso 11, mast 20 rubljev. Čizme iz gumija (ker usnja manjka) 356 rubljev, (Rubelj je vreden 10 din.) Ovratna ruta za ženo, nič posebnega, 167 r., ženska obleka 500—600 r., otroška obleka 300 rubljev. Pol litra »vodke« (žgane pijače) 6 in pol rublja. Pije se veliko, preveč in vedno, da pozabljajo ljudje svoje stiske...

¹ »Katolik« št. 10, 1938.

Srečanje z Gospodom

Prav za prav so vsi prazniki celega cerkvenega leta blagoslovljeni dnevi srečanja z Njim, ki je naša luč in naše življenje, Jezus Kristus, učlovečeni Sin breztelesnega Očeta; toda le eden izmed njih nosi, vsaj v grškem jeziku, ime: srečanje (hypapante) z Gospodom, to je praznik, katerega slavimo 2. februarja ter ga navadno imenujemo: S v e č n i c o ali Jezusovo darovanje v templju, ali Marijino očiščevanje.

Kakor večina Gospodovih praznikov, je tudi ta nastal v Jeruzalemu ter se je že v IV. stol. skoraj prav tako slovesno obhajal kakor Velika noč. Na Zapadu se je udomačil šele pozneje, in kaj kmalu postal Marijin praznik. Ime je dobil po svečah, ki jih ta dan blagoslavlja in prižiga sv. Cerkev v spomin na Kristusa, ki se sam imenuje »Luč« svetá.

Toda tudi pri nas se spomin na ono prvotno in tako globoko praznično skrivnost ni popolnoma izgubil. Še vedno slavimo leto za letom ono srečno srečanje Deteta Jezusa z osivelim starčkom Simeonom, ki je tako dolgo in tako zvesto čakal in slednjič tudi srečno pričakal dohod Mesijev. Še danes proslavlja sv. Cerkev v svojih molitvah in spevih, posebno v brevirju in pri procesiji ta tako ganljivi in velepomembni dogodek ter blagruje starčka, ki je doživel veliko srečo, da je smel na svojih rokah nositi Zveličarja sveta. Hrvati ga zato imenujejo: Sv. Šimun bogoprimec, in v Zadru častijo njegovo sv. truplo, katero je bilo tja prineseno, kot pravi poročilo, za časa križarskih vojsk ter je tam ostalo, ker ga vsled posebnega čudeža niso mogli spraviti dalje v Benetke, kamor so ga hoteli roparji prvotno odnesti. Sveti ostanki, ki niso strohneli, temveč se le popolnoma izsušili, so opasani okrog ledij z jako bogato in umetno okinčanim pasom, darom srbskega kneza Jurija Brankovića. Hranijo jih sedaj v prekrasni srebrni skri-

nji, ki jo je dala napraviti nalašč za ta namen hrv.-ogrška kraljica Elizabeta leta 1380. in izpostaviti na glavnem oltarju svetnikove cerkve.

Srečanje starčka z Detetom, ta tesni stik mladosti in starosti, ima že v naravnem redu nekaj tako privlačnega in ganljivega, da se nam vsakokrat srce razveseli, ko gledamo tak prizor. Obenem se pri tem ali onem od nas obudi spomin na ljubo in velo lice, ki se je nekdaž tudi k nam sklanjalo ter polno sreče in hvaležnosti opazovalo razvoj in razcvit naše še tako slabotne in nepopolne človečnosti. Zato pa je tudi tako nesrečen in poln mrklega brezupa narod, ki nima mladine.

Naša mati sv. Cerkev zna z nepopisno spretnostjo združevati v popolno harmonijo naravni red z nadnaravnim. Tako nam obenem nadnaravne skrivnosti s pomočjo naravnih stvari in dogodkov pojasnjuje, a povzdiguje tudi istočasno naravo samo iz grešne zaslužjenosti, ko jo stavi v službo nadnaravnih skrivnosti. Tudi tukaj. Ljubko, a vendarle povsem naravno srečanje utrujenega starca z nebozgljenim detetom, je prispodoba skrivnostnega srečanja med Bogom in človeštvom, ko je Bog vzel nase našo hlapčevsko naravo in podobo, da bi nam dal v zameno svojo božansko naravo, nadnaravno življenje otrok božjih. Saj je bilo ob rojstvu Gospodovem človeštvo že res povsem izmozgano in slabotno. Dolga tisočletja je tavalo v temi poganstva in vražarstva. Vstali so različni modrijani ter svetovali sedaj to sedaj ono rešitev — podobno kakor dandanes zopet kot pomoč zoper propadanje in staranje človeštva, a nič ni pomagalo. Vstali so razni preroki, ki so hvalili sedaj to sedaj ono skrivno vero kot edino pravo, a nič ni hasnilo. Človeški rod je še nadalje trla starost in oslabeledost, in njegovo vpitje po Mesiji-Odrešeniku je trajno raslo... dokler ni prišel čas, dolgo zaželjeni čas, ko

je Marija položila dete Jezusa starčku Simeonu v naročje, kakor je temu bil obljubil Sv. Duh.

In tedaj je vzkipela iz njegovega presrečnega in globoko hvaležnega srca ona pesem, oni prekrasni slivospev, ki je res vreden in dostojen dozorele in v Bogu očiščene in razžarjene duše, slivospev starčka, ki je zvesto in vztrajno čakal, sedaj pa ves presrečen držal v svojih rokah Boga, ki ga od njega ne more nič več ločiti: *Nunc dimittis... Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru; zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov, luč za razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.*

Na Svečnico, pri liturgičnem slavju tega srečanja nam sveta Cerkev za enkrat stisne v roko le gorečo blagoslovljeno svečo. Sveča je simbol, skrivnostni znak Jezusa Kristusa. Nositi jo moramo polni vere in polni potrpežljivosti. Njena luč naj nam sveti na poti skozi temno dolino našega zemeljskega življenja. In Bog daj, da bi Ga mi vsi v svitu te sveče vedno in povsod spoznali ter ljubeznivo sprejeli. Kadarkoli Ga srečamo in v katerikoli obliki. Zakaj On prihaja nam naproti sedaj v tej, sedaj v oni podobi. Prav nikoli ne v oni sladki, izlikani, oblizani, zlagani zu-

nanjosti, kot nam Ga kaže toliko modernih slik. Prav često pa nas On sreča v obliki siromaka. In tu nam je treba mnogo velikodušnosti in ponižnosti, da Ga prav in takoj spoznamo. Kajti ne pride vedno v prikupljivi podobi, ampak kot oslabeled bolnik ali kot zapuščen otrok. Da našo ljubezen še bolj preskuša, se tembolj skriva. Blagor nam, če Ga tudi tedaj spoznamo in lepo sprejmemo ter ljubeznivo vzamemo v naročje. In to breme, naj bo še tako težko, nas ne more nikdar potlačiti, če smo kaj vredni, ampak nas vedno le dviga in krepi celo tedaj, kadar je bolezen ali zapuščenost ali druga taka nesreča to naše breme. Kako lepo vendar to pove sveta Cerkev, ko na današnji praznik poje: »Starček je dečka nosil. Deček je pa starčka podpiral.«

Zadnje srečanje pa bo srečanje brez prilik in skrivnosti, brez senc in zmot, polno luči in sreče. Stopili bomo takrat v očetovo hišo ter Ga gledali iz lica v lice, kot gleda prijatelj prijatelja. In tega srečanja ne bo konec, in tudi gledanja ne. Po njem hrepeni v najgloblji globini, v najskrivnejšem kotičku prav za prav vsako človeško srce ter vedno prav tiho kliče: Pridi, Gospod Jezus!

P. Mihael Mlekuž, benediktinec.

Vem...

*Vem, zakaj si me poklical
na karmelsko sveto goro
in zakaj si mi ponudil
le odpoved in pokoro...*

*Da bi bila dušam — mati,
mati zlasti svečnikom,
poglavaru tvoje Cerkve,
nje postirjem in vodnikom.*

*Jezus, vem, da te odlike,
oj nikakor ne zaslužim;
vendar naj zakladom tvojim
svojo revščino pridružim*

*Pa bo v močni zvezi s tabo
vsako delo dragoceno;
ti pa daš za duše moje
m milijone rož v zameno.*

*Jezus, vodi jih in doigaj
vnemaj, vžigaj jih v kresove,
v ta n a m e n o sprejmi, prosim,
mojega jetništva dnove.*

*Srečna sem na strmi poti, —
Jezus, tisočkrat ti hvala!
Saj ob misli, da sem žrtev,
mi je sončna vsaka skala.*

Mirjam.

ABC Katoliške akcije

O Katoliški akciji se pri nas že dolgo govori in piše. Veliko se je tudi že storilo, da bi to najsrčnejšo zadevo sedanjega svetega očeta čim bolje izvedli. Izkušnje pa so pokazale, da je treba pri ustanavljanju Katoliške

akcije temeljite priprave, velike previdnosti in dobrega načrta. Katoliške akcije si ne smemo zamisliti preveč na široko, kakor da ni nič drugega kot nekaka zveza vseh verskih in različnih katoliških društev, da bi potemta-

kem ne imela nobene svoje, nove naloge. Ne smemo pa je razumeti tudi preveč ozko, kakor da ne bi bila določena za vse stanove, za vse kraje, za vsake razmere. Zdaj o Katoliški akciji v Sloveniji ne more biti več nobenega dvoma, kajti v veljavi so od cerkvene oblasti potrjena pravila, ki določajo, kaj je Katoliška akcija in kakšno naj bo njeno delovanje. Zlasti je bilo potrebno določiti, kaj vse ne spada v to, kar imenujemo Katoliško akcijo, da je bilo potem mogoče povedati, kaj je nje pravo bistvo in delokrog.

Kaj je Katoliška akcija?

Prvi člen njenih pravil pravi: »Katoliška akcija je sodelovanje organiziranih laikov pri hierarhičnem apostolatu Cerkve pod vodstvom cerkvenega načelstva za namenom, da se vse zasebno, družinsko in socialno življenje osvaja za Kristusa Kralja.« Če ta člen preberemo, vidimo, da veliko pove, ker govori o organiziranem delu vernikov, ki podpirajo apostolske naloge Cerkve, in zato sodelujejo z duhovniškimi cerkvenim načelstvom; vse to pa ima ta namen, da bi Kristusove resnice in zapovedi zavladale v življenju vsakega človeka, v družinah in človeški družbi. Gotovo je, da se vse to ne da doseči naenkrat. Posebno se bo namen, ki ga ima Katoliška akcija, mogel doseči le polagoma in stopnjema. Pa tudi organizacija tega sodelovanja vernikov bo mogla napredovati počasi. Zato je treba delo za Katoliško akcijo lepo porazdeliti, da se bo prav začela in razvijala ter končno izvršila tisto prenovitev sveta v Kristusovem duhu, kakor to od nje pričakuje vrhovni poglavar katoliške Cerkve.

Vzvišeni namen Katoliške akcije moramo imeti vedno pred očmi, da se bolj zavedamo njene važnosti. Tudi navdušeni moramo biti zanjo in veseli ter papežu hvaležni, da nas kliče k tako velikemu delu, ki ga ima izvršiti katoliška Cerkev v današnjih zmedenih časih. Vendar samo odobravanje ali navdušenje ne more zadostovati, treba se je lotiti dela. Najprej je treba začeti s tistim delom, ki naj pravo, organizirano Katoliško akcijo polagoma pripravlja in jo tudi v vsem njenem delovanju stalno podpira. Tudi to pripravljeno delo mora biti urejeno, verniki naj se ga udeležujejo pod vodstvom duhovnika, da bodo spoznali, kako potrebno je sodelovanje pri apostolatu Cerkve. To pripravljeno delo smo pri nas začeli z »Molitveno pomočjo«.

Kako Molitvena pomoč dela za Kat. akcijo?

Molitvena pomoč ni samostojna organizacija, ampak je prva ustanova, ki naj se uvede v vsako župnijo, kjer naj bi pozneje nastala Katoliška akcija. Zato vse delo, ki ga vrši

Molitvena pomoč, služi neposredno Katoliški akciji. Ako sodelujem pri Molitveni pomoči, sem se s tem že odzval klicu svetega očeta, ki katoličane po vsem svetu brez prenehanja kliče v Katoliško akcijo. Molitvena pomoč je tudi že prva organizacija za Katoliško akcijo, ki ima že bolj ali manj urejeno delovanje. Glavna njena naloga je molitev, zato prireja vsak teden molitvene ure pred Najsvetejšim. Ni treba, da bi bili udeleženci teh molitvenih ur zapisani za člane, da bi jih vezala kakšna pravila; najvažnejše je, da se skupne, javne molitve udeležujejo in da molijo v tisti namen, ki je pri vsaki molitveni uri določen za namene Katoliške akcije. Katoliški akciji — kakor smo videli v prvem členu njenih pravil — je dan popolnoma nadnaravni namen. Kaj pa naj temu namenu bolj služi kakor ravno molitev, ki Boga prosi za blagoslov, človeka pa napravi za služabnika božjega in sodelavca pri božjih delih. Molitev človeku tudi pomaga, da laže umeva naloge, katere ima v današnjih časih katoliška Cerkev in z njo tudi verniki, njeni udje.

Z molitvijo pa se vedno združuje tudi pouk o Katoliški akciji. Ta pouk ima ta namen, da bi udeleženci molitvene ure spoznali važnost in potrebnost Katoliške akcije. To je nova ustanova v katoliški Cerkvi, ki se ravna po današnjih razmerah, po mišljenju ljudi in načinu njihovega življenja. Hoče izpolniti in nadomestiti delo, ki bi ga v svoji dušnopastirski službi morala vršiti duhovščina, pa ga iz mnogih vzrokov ne more. Kakor je Kristus svoje Cerkev ustanovil za vse ljudi, za vse čase in kraje, tako mora tudi Cerkev sama v vseh časih, v vsakih novih razmerah iskati tistih sredstev, ki bodo najprimernejša in najuspešnejša za njen nadnaravni namen. Cerkev v bistvu ostane vedno ista in neizpremenljiva, vsakokrat pa se mora prilagoditi ugodnim ali neugodnim razmeram, da bo mogla vršiti svoje božje poslanstvo. Zato vedno išče nova, razmeram primerna sredstva za oznanjevanje Kristusovega nauka in utrjevanje krščanskega mišljenja in življenja. Dandanes, ko je mišljenje ljudi tako materialistično, ko ljudi omamlja svet z neštetimi užitki, je potrebno, da ima Cerkev legije apostolov, ki bodo moderni poganski svet spreobračali k Bogu in višjim ciljem duhovnega življenja. Na koga naj se Cerkev obrne, ako ne na svoje zveste in požrtvovalne vernike. Obuditi mora v njih smisel za apostolat.

Apostolat.

Beseda apostolat je postala nekako geslo Katoliške akcije. Zato mora biti vsak, ki hoče pri njej sodelovati, odločen in pripravljen, da postane apostol krščanske resnice in krepostnega življenja. Apostol mora biti o svoji na-

logi dobro poučen, o svojem poslanstvu prepričan, zanj vnet in navdušen, da se tudi težav ne ustraši. Apostola mora gnati k požrtvovalnemu delu osebna gorečnost, nesebičnost in čut odgovornosti za dušni blagor drugih ljudi. Treba mu je pravega spoznanja, kakšno je dandanes dušno stanje tistih ljudi, ki so se krščanstvu odtujili. Poučiti se je treba, kako je to stanje nastalo in kakšne posledice bo rodilo. Šele potem je mogoče iskati uspešnega zdravila, ki ga bodo dobro poučeni apostoli znali prav rabiti. Vse to pa kaže, kako zelo je potrebno, da se seznanimo z verskim stanjem našega časa, v našem narodu, med tistimi ljudmi, ki so nam po pretnogih vezeh najbližnji. In take naloge hoče opravljati Molitvena pomoč, ki svoje člane poučuje o apostolatu, kakor ga je treba vršiti ravno v teh določenih razmerah, v katerih živimo.

Apostolat laikov (neduhovnikov) je postal vzsled posebnih novodobnih razmer tako splošno potreben, da je treba klicati k sodelovanju vse, ki so dobre volje in pripravljeni, kaj dobrega storiti za namene Cerkve. Potrebni so za apostolat preprosti in učeni, ročni in umski delavci, moški in ženske, pripadniki vsakega stanu in poklica. Molitvena pomoč in pozneje lastne organizacije Katoliške akcije bodo skušale vsakega tako vzgojiti, da bo mogel dobro vršiti apostolat na tistem mestu in v tistih razmerah, ki so mu najbolj znane in najlaže dostopne. Apostol bo moral biti neutrudno delaven, ki ne bo pričakoval uspeha takoj od enega samega poskusa, ki se ob težavah ne bo dal oplášiti, ki ob neuspehih ne bo izgubil poguma. Delati pa bo moral iz lastnega nagiba, iz osebne gorečnosti, iz poznavanja razmer, za katere se bo moral sam zanimati. Spodbudo za to bo dobival tudi od drugih, ki se bodo enako po-

svetili apostolskemu delu, da se bo delo vršilo sporazumno in z združenimi močmi. Sodelovanje vsakega posameznega bo potrebno in dragoceno, skupnost vseh pa bo nekaka enotna sila, ki bo nepremagljiva. Najprej bo ta skupnost utrdila in navdušila srca vseh za apostolat, potem pa bo stopila tudi v javnost in spremenila javno mnenje v duhu krščanske zavesti.

Kakor bodo člani Molitvene pomoči spoznavali naloge, h katerim jih kliče na eni strani Cerkev, na drugi strani duhovna stiska ljudi, tako bodo tudi začutili, kako zelo se morajo sami poglobiti v krščanstvo, da bodo mogli biti njega apostoli za druge. Potem jim vse versko življenje ne bo le nekaj, kar bi brez lastne zavesti in zanimanja prejemali od drugih, ampak se jim bo zbudila živa verska zavest in želja za osebno sodelovanje. Zaradi skrbi za izboljšanje splošnega verskega in moralnega stanja bo Molitvena pomoč najprej v članih samih imela ta uspeh, da bodo v krščanstvo ne samo verovali, ampak toliko bolj resnično živeli. Naloge krščanstva so vse čase velike, so pa toliko večje, čim hujše so krščanstvu nasprotno sile. Za naš čas pa mirno lahko trdimo, da je za krščanstvo, posebej za katoliško Cerkev, izredno velik mimo drugih vzrokov tudi zato, ker ima tako velike in neutrudno delavne sovražnike krščanstva. Zato tudi v katoliški Cerkvi zberimo vse sile, vsi bodimo bojevniki, da bo naš čas velik tudi v večno svežih virih krščanske resnice in milosti. Sprejmimo Katoliško akcijo kot geslo modernega krščanstva! Zgodovina katoliške Cerkve, ki pozna dobo mučeništva, dobo zmage nad poganstvom, dobo nesmrtnih krščanskih del srednjega veka, dobo misijonstva, bo tudi naš čas mogla označiti kot dobo novega krščanskega prerorenja pod vodilom Katoliške akcije.

Prof. Al. Strupi.

Žalostni del

»Ki je za nas krvavi pot potil.«
Odkod se glas molitve je izvil? —
Družinski rožni venec v tiho noč
odmeva; k Bogu kliče na pomoč.

»Ki je za nas krvavo bičan bil,«
naprej pobožno izgovarja mati.
Je običaj se v hiši vdomačil.
da rožni venec mora dan končati.

»Ki je za nas krvavo kronan bil,«
za grešne misli naše zadostil.
Družina se v molitvi tej zaveda,
da greh oči, ušes — Bogu preseda.

»Ki težki križ za nas je nesel.«
Kako bi oče križev se otrešel,
premišlja spet; a križ je delež teh,
ki za nebesa iščejo uspeh.

»Ki je za nas krvavo križan bil.«
Srce, ki v sebi čuti greha pezo,
v skrivnosti tej izve, da božjo jezo
je Rešenik na križu ublažil.

Zaupaj! V križu je tolažba naša,
v pokori pa rešenja milost teče.
To vedi, da dobrota Jezusa ne vgaša:
Pokazal ti je pot iz grehov ječe.

M. Ž.

V službi Stvarnikovi

Zdi se, da slovenski katoliški listi pre-malo pišejo o krščanski družini, o pravicah in dolžnostih v zakonu, pa o grehotah novopoganskih zakoncev, ki imajo na vesti zločinske umore, ne da bi jih zadela roka svetne postave.

Kjer ni potrebnega pouka, se lahko zgodi, da se širijo velike, usodne zmote, zlasti ker nekatoliški tisk razširja in vseprek zagovarja v zadevi zakonske zlorabe in tajnih zločinov krive nauke, ki se jih z vsemi štirimi oprijemljejo zlasti mlačni in površni ljudje. Na dlani je, da katoliški tisk ne sme molčati. Dolžan je, da spregovori o tem jasno in odločno, ter da brani božjo naredbo in postavo. Ako bi se hotel kdo pri tem pohujševati, bi označili to kot farizejsko pohujšanje, ki se mora prezirati.

Jezuitski pisatelj Schilgen pravi v svoji knjizici »V službi Gospodovi«:

»Kristus je povzdignil zakon do skrivnostne časti zakramenta... Podobno kakor duhovnik za svoj vzvišeni poklic, se tudi zakonci posvete za svojo odlično nalogo v posebnem zakramentu, v katerem se jim obenem podele tudi za njihove stanovske dolžnosti potrebne milosti. Tako prejme vrelec človeške bitnosti posebno posvečenje. Katoliška Cerkev dovaja božjemu Zveličarju po zakramentu preropenja (svetega krsta) vedno nove otroke božje — v zakramentu svetega zakona pa je poskrbljeno, da se ohranja in razširja človeški rod; otroški blagoslov in otroška vzgoja sta glavni namen zakonske zveze.«

Ker pa hoče v snov zakopani svet vzvišeni namen svetega zakona sprevreči, ker uvaja v posvečeno zakonsko zvezo pod raznimi ničevimi razlogi in izgovori zločinska početja, je sedanji sveti oče Pij XI. sestavil l. 1930 (31. decembra) in razposlal vsemu katoliškemu svetu znamenito okrožnico »Casti connubii«. Z vsó resnobo, zaskrbljenostjo in odkrito ljubeznijo do vernikov govori namestnik Kristusov v tem pismu o svetosti, namenu in dolžnostih svetega zakona.

Katoliški škofje so v teh letih na podlagi papeževe okrožnice spisali mnogo pastirskih listov svojim vernikom prav v zadevi svetega zakona, in so zlasti svarili pred zablodami in grehotami, ki čim dalje bolj skrunijo zakonsko življenje. Prav v teh dneh razpošiljajo jugosl. kat. škofje nov pastirski list o zakonu. Ta list bodo prebirali duhovniki svojim vernikom v cerkvi. Krški škof dr. A. Hefter je spisal v tem času že dva pastirska lista, ki v njih razpravlja izključno o sv. zakonu. V prvem

»Otrok v nastanku in volja božja«

govori o dveh zablodah, zadevajočih zakonski stan, ki sta se v ogromno škodo človeštva razširili zlasti po svetovni vojni. Škof pravi: »Preprečevanje zakonskega namena, da se rodijo otroci — je postalo splošni greh naše dobe. Le-ta protinaravni zločin zoper božjo naredbo se je posebno vsled vojne — bodi Bogu potoženo — in v letih po vojni tudi v naših deželah udomačil. Porodna statistika o tem preglasno priča. Prej se je reklo, da so otroci blagoslov, danes pravijo, da so otroci breme, in po tem ravnajo. Kdor zakon tako zlorabi, greši, smrtno greši, naj se zločin godi s tem ali drugim pripomočkom in na kateri koli način. S tem se hudo krši naravna in božja zapoved. Nič ne opravičuje, če naša doba to zlorabo zakona povelečuje kot človeško modrost; teži jo prekletstvo smrtnega greha. Na takih zakonskih se spolnjuje beseda psalmistova: »Ljubil je prekletstvo, zato naj mu pride; ni hotel blagoslova, zato naj bo daleč od njega.«

Našemu stoletju je bilo pridržano, da k omenjenemu grehu, ki hoče zabraniti, da bi vzkliklo človeško življenje, pridene še drug grozovit greh: greh zoper klijooče življenje, umor otroka iz strahu pred otrokom. Grozovita beseda: otroški umor; a ta greh se ne more in ne sme drugače imenovati. Kakor hitro leži detece v čudoviti, skrivnostni zibki, ki jo je božja vsemogočnost zgradila v materi, je detece popolnoma določeno človeško bitje s telesom in dušo; dete je človek, preden zagleda svetli dan. Zato, ker je človek, ima pravico, kakor druga človeška bitja, do varstva svojega življenja po svojih roditeljih. Ima pravico do varstva v npravstvenem svetovnem redu, ki je kratko izražen v peti božji zapovedi: Ne ubijaj!«

»Ne ubijaj!« štiti tudi še nerojenega otroka, Nikakor se ne sme iz katerihkoli družabnih težav priti do sklepa, kakor da bi bilo dovoljeno, usmrtiti otroka. Koliko je mater, ki tega častitljivega imena niso vredne! Ali ni nečloveško, če si pomagajo z zločinstvom in se tako iznebijo otroka, da zamorejo še naprej na razne zabave in na ples, da se morejo udeleževati sportnih izletov, ali da morejo v družbi še naprej igrati svojo malovredno vlogo. Pod nobenim pogojem gospodarsko pomanjkanje ne more biti razlog, da se vzame življenje spočetemu otročiču. »Ne ubijaj!« pravi Gospod za vse ljudi, za vse čase, za vse kraje, za vse razmere.

Pastirski list nato v resnih in pretresujočih besedah opisuje, kako obadva greha: nasilno zabranjevanje spočetja in umor nerojenih otrok vodita ljudstva in narode v pogin: »Usoda otrok se ne da ločiti od usode vsega naroda. Pogin otrok je napoved in začetek pogube vsega ljudstva. Onanov greh v starem zakonu, ki se dandanes ponavlja tako mnogolično, in greh Heroda detomorilca v moderni obliki — uničujeta družinsko življenje, jemljeta ženi čast ter ji delata sramoto, zastrupljata vse ljudstvo in mu jemljeta vsako upanje na bodočnost. Izprva počasi, potem pa vedno hitreje in hitreje mu bodo zvonili mrliški zvonovi.«

Končno vprašuje škof: »Morebiti poreče kdo: kaj pa to škofa briga? Škofje so pri tem zelo prizadeti! Saj so postavljeni za varihe in branitelje božjih postav na svetu. Ako se te postav brez sramu prelamljajo v večno in časno pogubo posameznikov, v časno pogubo vsega ljudstva, potem je njihova sveta dolžnost, spregovoriti glasno za obrambo božje zapovedi ter vzbuditi vest posameznim vernikom kakor vsemu ljudstvu.«

L. 1936 je pa sestavil krški škof dr. A. Hefter postni pastirski list:

»Božje pravo v zakonu.«**

V začetku tega pastirskega lista pravi: »Imamo organizem rastline, živalskega in človeškega telesa. Če se izrabljene celice v teh organizmih ne nadomestijo ali če ne vršijo več svojih nalog, potem so ti organizmi bolni. Tudi človeška družba je organizem. Celice tega organizma so družine. Danes celice človeške družbe, družine, marsikje svojih nalog sploh ne ali le v zmanjšani meri vršijo. Človeška družba je bolna in začenja umirati.

Kje so vzroki tega žalostnega pojava? vprašuje škof. Gospodarska kriza je temu kriva, tako se odgovarja. Škof pa pravi: »Navedeni vzroki (gospodarska kriza in brezposelnost) brez dvoma obstojajo, uvaževanja vredni so, a niso edino odločujoči. Saj imamo, hvala Bogu, med našim vernim ljudstvom še prav mnogo vzornih družin, ki razodevajo veselje do otrok. Seveda se ne da tajiti, da se morajo v časih težke gospodarske stiske, kakršni so sedanji, družinski očetje in matere družin s številnimi otroki težko boriti in prenašati mnogo žrtev. To ve tudi sveti oče Pij XI., ki v svoji okrožnici o sv. zakonu zahteva, naj se vsem družinskim očetom omogoči, da toliko zaslužijo, da bodo mogli svojemu stanu primerno vzdrževati ženo in otroke. Papež pa opominja tudi zakonske, da

tudi od svoje strani vse storijo, da pridejo v okom materialni stiski. Če pa kljub temu stiska obstoja dalje, potem mora — tako pravi Pij XI. — krščanska ljubezen do bližnjega nadomestiti, kar manjka. Pri tem spominja na besede apostolove: Kdor ima premoženje tega sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa zapre svoje srce pred njim, kako more biti ljubezen božja v njem? (I. Jan 3, 17.) Če pa zasebna pomoč ne zadostuje, potem mora po besedah svetega očeta javna oblast vmes poseči. Tjisti, ki so odgovorni za blagor države, morajo pri zakonodaji in določanju javnih izdatkov natančno in izdatno uvaževati potrebe revnih družin. In skrb za vse to jim mora biti ena najvažnejših nalog njihove službe.

Nadalje je treba skrbeti za to, da se stanovanjske razmere, predvsem v mestih, izboljšajo. Preskrbeti je treba tudi družinam, z večjim številom otrok primerno stanovanje. Materialistično in kapitalistično mišljenje je le prepočasto odreklo stanovanje takim družinam, ki so imele več otrok. Velika sramota za naš čas! — Še enkrat ponavljam: Prav je, da se družinam s številnimi otroki pomaga, če žive v pomanjkanju; razveseljivo je, da se nudi, kjer je treba, vsa pomoč pri ustanavljanju novih družin. Usodepolna zmota pa bi bila, če bi kdo mislil, da bi samo z izdatnimi materialnimi sredstvi zmožgel odpraviti v korenini tisto zlo, ki razjeda naše družine. Nikoli se ne bo le z denarnimi sredstvi, in najsí bodo še tako izdatna, ustvarila zdrava in močna družina z naravnim veseljem do otrok.

Če naj se to zlo zares odstrani in naše ljudstvo reši, potem je treba poiskati zadnje korenine tega zla. Da je v družinah vedno manj ali da celo nobenih otrok, tega ni kriva edinole gospodarska stiska. O tem nas pouči zgodovina zadnjih desetletij. Prvi, ki so pred desetletji zavestno in namenoma začeli omejevati število otrok, niso bili ubogi, ampak bogati. Vprav premožni so se najprej vdali pogubnim vplivom tozadevnih krivih naukov, ker so si, prezirajoč namen družine, hoteli prihraniti družinske skrbi. Ti zakonci niso hoteli, da vlada v zakonu božje pravo in božja postava; na njeno mesto so postavili človeško samovoljo. Od teh premožnih družin, v katerih je vladal že čisto nekrščanski duh, se je začelo širiti to strašno zlo vedno bolj med ostalo ljudstvo. In v isti meri, v kateri je pojemalo spoštovanje pred božjo zapovedjo, je zamirala tudi krščanska poštenost.

Tako se je to zlo vedno bolj širilo, v njegovem spremstvu pa sta prišla bolezen in smrt. Tako gredo družine in narodi vsled pre-

** »Gottes Recht in der Ehe.«

lamljanja božjih zapovedi, vsled greha v pogin. Greh vodi narode v propast.

Poklicani varuhi božje postave ne smejo k temu molčati. V moči te svoje dolžnosti kliče sveti oče v okrožnici o zakonu: »V zakonu mora zopet obveljati božja postava! Naj drugi govore in pišejo, kar hočejo, za krščanske zakonce mora veljati nesprenmenljivo načelo, da se v vsem, kar se tiče zakona, ravnajo brez obotavljanja in pomisleka edinole po božji zapovedi. Noben razlog, pa naj bo še tako tehten, ne more napraviti iz protinarnavnega in nedovoljenega dejanja naravno dobro in npravstveno dovoljeno dejanje. Vse, kar zavira glavni namen zakona, namreč spočetje novega življenja, je proti božji postavi. Prav tako tudi nihče nima pravice, že vzbujeno življenje zopet uničiti. Iz nobenega razloga ni mogoče opravičiti uničenje življenja nedolžnega, pa naj gre pri tem za mater ali otroka. To je proti zapovedi božji in proti glasu narave. Ne ubijaj! Tudi če bi kdo rekel, da hoče s tem dejanjem le nekaj dobrega doseči, ne more s tem opravičiti prestopanja božje zapovedi. Apostol pravi izrečno: „Ni dovoljeno storiti hudo, da se doseže

kaj dobrega. Bog sam je sodnik in maščevalec nedolžno prelite krvi, ki vpije od zemlje do nebes.“ (Gen. 4, c.)

Tako opominja z očetovsko resnobo sveti oče ves krščanski svet.«

Nato pravi škof, da je glavni vzrok teh zablod v zakonu, ker so zakon in družino ločili od Boga in ju smatrali kakor navadno posvetno zadevo. »Toda zakon ni samo posvetna zadeva. Že ob začetku sveta je Bog sam ustanovil zakon in družino. Kristus pa je dal zakonu s tem, da ga povzdignil v zakrament, nadnaravni značaj. Zakrament sv. zakona ne pomnoži samo posvečujoče milosti božje, marveč podeli tudi vse one milosti in darove, ki jih zakonci potrebujejo, da morejo naloge, namene in dolžnosti zakonskega stanu ne samo prav razumeti, marveč jih tudi z resno voljo vztrajno izvrševati. Bog da torej z nadnaravno milostjo tudi ono moč, da se more njegova npravstvena postava v zakonu kljub vsem nastajajočim težavam izpolnjevati.«

Vzvišena je misel za zakonske, da so v službi Stvarnikov; pa resna je tudi zavest da bodo nekoč morali dajati odgovor, kako so vršili to službo. I. M.

Na očetov klic

2. Je nekaj gnilega...

Pri Vidmarjevih so nadaljevali z nedeljsko pridigo gospoda Jožefa. Stari Vidmar je pripovedoval, kako so se možje in nekateri fantje že na poti usekali in kako je tudi on posegel v besedni boj in zagovarjal mnenje domačega duhovnika in kako so ga nekateri obsojali, češ ti vedno z gospodom držiš, nikdar pa z nami.

»Kaj pa imaš od tega, če vedno njegovo besedo zagovarjaš? Kdo ti pa kaj da zato?« ga je zafirkaval Matijevec. »Z nami bi po-tegnil, saj si to, kar smo mi.«

»Gospodar je kakor jaz, družinski oče je kakor jaz,« je pripovedoval Vidmar doma prav tako, kakor bi se razgovarjal z Matijevcem samim, »le zakaj more tako nespametno govoriti! Ali res misli, da smo mi župljani samo zato na svetu, da bi svojim duhovnim voditeljem kljubovali in jim nasprotovali?«

»Pa ne misli tako hudo,« ga je pogovarjal njegov sin Jože, ki je vsaj na tihem malo mislil na Vidmarjevo Rezo, da bi kdaj stopila z njim pred oltar in tam z njim ponovila tisto za vse življenje pomenljivo in odločilno besedo: »Hočem.«

»Misli ali ne misli, govori pa le tako, kakor bi ne smel. Njegovo besedo slišim, njegovih misli pa ne morem videti.«

»Kaj pa pri vas?« je vstopil v hišo sosed Stražar, »kar na tešče, pa se že skoraj pripravate.«

»Tisto ravno ne, samo malo bolj glasno govorimo. Veš, današnje pridigo imam v mislih. Kaj pa ti praviš? Saj si bil zraven, ali ne?«

»Bil sem, samo bolj slabo sem slišal. Nisem sicer gluhi, pa sem tam zadaj ostal...«

»Kaj ti tudi zahajaš tja, kjer brez potrebe zaostajajo pleve in plevel, smeti in plaža vse naše župnije in še sosednih povrhu!«

»No, no, Vidmarjev oče, ne sodi in ne obsojaj me prehitro. Samo zamudil sem. V hlev sem še stopil malo pogledat, kako bo s Sivko, pa sem bil že nekaj korakov prepozen in se kar nisem mogel več pribasati do svoje klopi. Potem sem pa kar tam ostal, do kjer sem se mogel pririti in pridrenjati. Rečem ti pa to: Enkrat sem bil tam, pa nikoli več!«

»To ti prav rad verjamem.«

»Tako ti povem, oče Vidmar, saj tudi mi nismo bili svoje dni sami angeli; tudi med nami ni bilo vse samo zlato in srebro, tudi med nami je bilo nekaj smeti, ali taki, kakršni so bili danes tisti zadurniki, pa mi nikoli nismo bili. Veš, to ni več samo jama razbojnikov, ampak kar pravo brezno najhujših

rokovnjačev, zrelih za najhujši peklenški kotel.«

»Tudi to ti rad verjamem.«

»Kaj meniš, zakaj smo tako daleč zabredli?«

»Po svetopisemsko bi ti odgovoril, da je hudoben človek to storil.«

»Le kdo bi to bil! Rad bi ga poznal! In kar jezik bi mu izruval.«

»Kar potrpi, sosed in nikar ne bodi prehud. Verjemi, da smo precej tudi sami zakrivili. Najprej zato, ker smo sami sebe imeli za predobre. Potem smo sami nase in na svoje vse premalo pazili. Mlačni in protiverski časopisi so kužili in zastrupljali med nami zdravo ozračje lepega verskega življenja...«

»Ali veš, da bi kar kramp vzel in bi jim tiste stroje polomil.«

»Ne boš dosti naredil, ljubi moj sosed. Napačna je tvoja gorečnost. Zaprt boš in to bo precej, celo vse, kar boš dosegel. Največ boš dosegel, če boš po svoje pripomogel, da ljudje slabega časopisja ne bodo več naročali.«

»To pa ni moja reč, to je pa župnikova stvar. On naj gleda!«

»Ti mu pa pomagaj!«

»Hm! Ne vem, kako bo. Povsod se mi bodo smejali. Za tako reč pa jaz nisem.«

»Vidiš, tudi to je naša skoraj splošna ali vesoljna napaka. Mi katoličani smo vse preboječi in prepotrpežljivi. Če bi nam naši nasprotniki jermena s hrbtov rezali, bi mi mislili, da moramo vzdržati.«

»Ali še ne bo konec vajinega modrovanja?« se je vtaknila med te pogovore Vidmarjeva žena. »Saj ne bosta ničesar dosegla, če se tudi do noči o tem razgovarjata.«

»Le lepo tiho bodi, ljuba naša Marjeta, in nikar naju ne moti. Vidiš, to, kar ti sedaj praviš, je spet naša velika napaka. Mi hočemo in zahtevamo, da vsako naše delo precej pokaže vso veličino uspeha. Če pa vsega na-

enkrat ne dosežemo, potem pa pridemo na dan s tistim obupnim: »Saj vse skupaj nič ne pomaga!«

»No, pa modrujta zaradi mene, bosta videla, koliko bosta na večer od vsega tega imela.«

»Oče, krava...« je pridvela Stražarjeva Franca po očeta.

»Pa z Bogom, Vidmar, kar žal mi je, da morava prenehati!«

»Čakaj, s teboj bom šel. Morebiti bo treba kaj pomagati.«

»Pa res! Kar stopiva.«

»In šla sta.

»Ne vem, kaj naš oče misli. Ali res misli, da je ves svet padel na glavo in da ga bo treba na novo dvigniti,« je začela sama pri sebi modrovati Vidmarjeva žena.

»Mama, ali je Stražar o meni kaj zinil,« je zaprašal z vso skrbjo sin Jože, ki je med pogovorom obeh gospodarjev kar nenadoma izginil iz hiše.

»Nič nisem slišala. Kaj te pa boli?«

»O, nič... Tako sem vprašal.«

»Pa ne, da bi bil tudi ti tam med tistimi, o katerih je govoril Stražar. Če oče zve, ti ne bo dobro. Saj veš, kako je natančen.«

»Med družčino sem bil.«

»Samo, kje je bila tista družčina?«

Jože je obmolknil. Iz tega molka je mati spoznala, kje je bil Jože pri maši. Ali zaradi ljubega miru je hotela molčati in ni očetu povedala, kje je bil Jože pri maši.

Zaradi ljubega miru! Koliko naši ljudje zaradi ljubega miru molče, zamolče in z molkom prikrivajo...

Jože je bil takrat materi hvaležen. Ni rad prišel v navskrižje z očetom, če bi bil pa hvaležen danes... Jože, kaj praviš? Ali ni taka molčečnost bližnjica do hinavščine in še kam...

J. Langerholz.

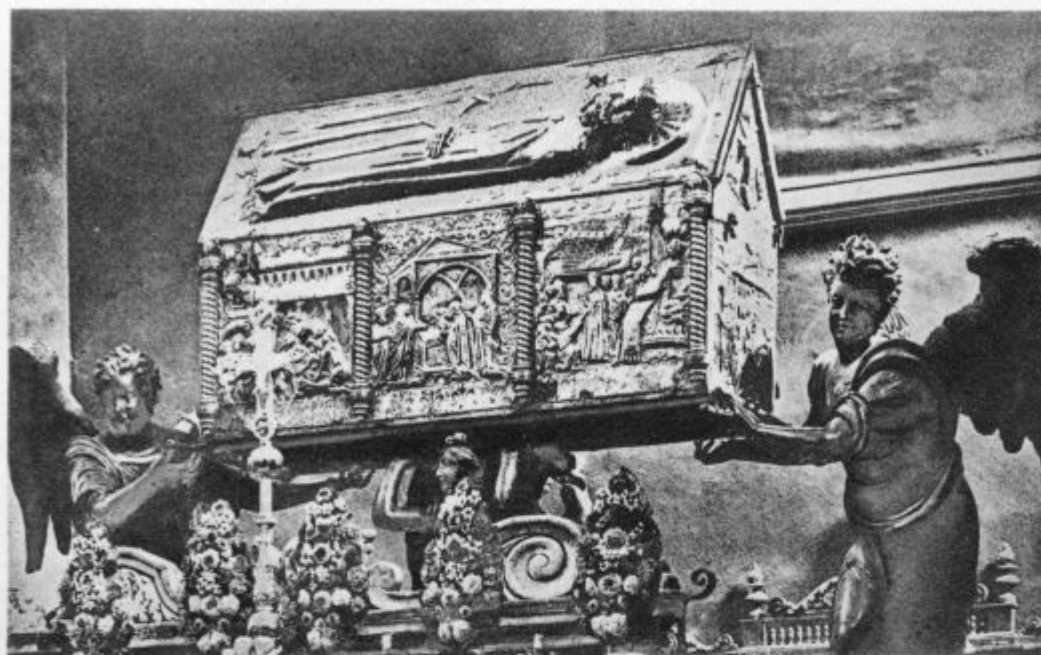
Kako se bomo pripravljali na kongres

Da bo letos poleti v Ljubljani kongres Kristusa-Kralja, to menda danes že vsi veste. Vse pa že tudi skoro ves katoliški svet. Vsaj velik del. Tudi se slišijo že glasovi, odkod da mislijo priti udeleženci. Najprej so se oglasili Poljaki, ker je bil zadnji tak kongres med njimi. Potem se je oglasila Švica, za njo pa Italija. Dobilni smo tudi sporočilo, da je kardinal iz Pariza že obljubil udeležbo. Gospod škof ljubljanski pa bo povabil na kongres vse škofo katoliškega sveta. Seveda ne smete misliti, da bodo vsi prišli! Kam bi jih pa dejali? Če hočemo prav veliko vabiti, potem ljudi sploh ne bomo mogli pod streho spraviti. Vsekako bo lepo.

Tu bomo imeli v Ljubljani toliko odličnih gostov z vseh krajev sveta, kolikor jih bo mesto le moglo vase sprejeti.

Zdaj pa je že čas, da se začnemo za kongres pošteno pripravljati. Kajti kongres nam ne sme biti samo lepa parada. Svetla raketa, ki v lepih barvah švigne visoko v zrak, pa se razpoči in je nikjer nič več ni. Kongres moramo pošteno porabiti, da bo iz njega kar največ dobrega.

Zavedati se tudi moramo, da smo kongresa potrebni. Kongresa Kristusa-Kralja! Zakaj tudi med nami, v našem narodu, hoče kralj sveta in pekla vedno bolj Kristu-

Relikviarij s svetinjami sv. starčka Simeona (Zader)

sovo kraljestvo izpodriniti in sam svoje kraljestvo ustanoviti. Če hočemo resnico prav spoznati in priznati, moramo reči: Duhovniki se veliko trudijo in dobri verniki jim pomagajo, da bi se vera ohranila. Je še mnogo vere med nami, v nekaterih rečeh celo nekoliko napredujemo. Sveti zakramenti se bolj prejemajo kakor v prejšnjih časih. Število sv. obhajil se je silno pomnožilo. Še možje so se zganili in ogreli. Apostolstva mož nedavno še poznali nismo. Tudi katoliškega izobraženstva je vedno več. Svoj čas je bil skoro vsak študiran človek, če ni bil duhovnik, pa liberallec, verski mlačnež, če ne brezverec. Vihali so nos nad ljudstvom in si šteli pod svojo čast, da bi z njim vred v cerkev hodili, še manj pa k spovedi. Danes imate pa že veliko uradnikov, profesorjev in doktorjev, ki jih vidite ne le v cerkvi, ampak tudi pri spovednici in obhajilni mizi. Hvala Bogu torej, da je vendar nekaj napredka, da trud naš ni popolnoma zastoj! — Toda kljub vsemu trudu in kljub temu napredku na splošno versko vendar le nazadujemo. Kdor tega ne vidi, hodi po svetu z zavezanimi očmi. Če je imel pesnik, ki je pred 80 leti zapel ono žalostno:

Silno, silno vera peša
in v pregrehah vse tiči;
čudno se nam štrana meša,
voz nam le pod pot leti —

kako bi moral šele vzdihniti, ko bi stopil danes na svet in pogledal po njem! To bi šele videl, kako se nam štrana meša in voz

kako pod pot leti! Imenoval bi svojo dobo še »zlato čas«. Pred 80 leti je bilo vsaj na kmetih še vse verno. Cerkve so bile polne v nedeljo popoldne kakor dopoldne. Liberalizma še poznali niso. Komunizma še manj. Slabega časnika — teh najhujših pohujševalcev ljudstva — ni bilo še nobenega. O, kaj danes vse poznamo in imamo, česar takrat niso imeli, ne poznali! Bilo bi zanimivo vse to podrobno premisliti, dognati in naštetiti. Primerjati naš čas s takratnim. Pa danes bi nas to predaleč zapeljalo. Morda se še povrnemo na to.

Za danes nam je dosti, če ugotovimo, da versko nevzdržno nazadujemo. Pri nas kakor drugod. Povsod. Tok časa je tak. Val materializma dere po svetu in siloma vleče vedno več ljudstva s seboj. Ni več tiste preproste žive vere, ki je vse življenje prešinjala. Ljudje so gledali vse v duhu in v luči vere in večnosti. Danes gledajo predvsem, kako bi si življenje na zemlji kar najbolj prijetno napravili. Misel na večnost vedno stopa v ozadje, duhovne dobrine se vedno manj cenijo. Oj, kako nam bo treba preudarjati, kako ta svetovni val materializma ustaviti, kako veri spet do stare in edine prave veljave pomagati. To ni mala stvar, to bo ogromno delo. Svet tako rekoč zaobrtni, da se bo drugače sukal kakor se suče zdaj; kajti sedanji tok časa neizbežno vodi v vedno večjo nevero. Če tega toka ne ustavimo, kam bo svet prišel?!

Glejte, kako veliko nalogo ima pred seboj naš kongres! O ne, to ne bo samo slamnat ogenj, to bo silno resno in važno svetovno

delo. Glejte, kako nam je potrebna pri takem ogromnem podjetju pomoč božja!

Zato pa potrebujemo v ta namen molitve, veliko molitve: »Prosite in boste prejeli!« je rekel Gospod. »Kdor prosi, prejme, in kdor trka, se mu bo odprlo.«

Pripravljalnega odbora odsek za notranjo pripravo je določil — s škofovim odobrenjem — za pripravo sledeče:

1. Sestavila se je posebna molitev za kongres, ki naj se moli vsako nedeljo pri službi božji.

2. Verniki naj se opozore, da bodo tudi sami zase goreče molili v ta namen.

3. Gg. katehetje naj spremljajo molitve s šolarji.

4. Posebno naj molijo člani verskih družb: Tretjega reda in Marijinih družb.

5. Bolniki naj se pozovejo, da darujejo svoje molitve in trpljenje za kongres.

6. V ta namen naj se opravljajo tudi ure čiščenja sv. Rešnjega Telesa. Posebej se je še imenovala ura, ki je v ljubljanski stolnici vsak četrtek zvečer od osmih do devetih pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

7. Tudi dan celodnevnega čiščenja naj se v to obrača in uporablja.

8. Duhovniki bodo pri vsaki sv. maši dodali posebno molitev na čast Kristusu-Kralju.

9. Duhovniki bodo eno svojih sodalnih konferenc posvetili ideji kongresa.

10. Ena nedelja naj se posveti kongresu; to nedeljo naj bo o kongresu pridiga, naj se prejemajo sv. zakramenti in opravljajo skupne molitve za blagoslov kongresa.*

11. Za može in fante naj se priredi posebna tridnevna ali, če to ni mogoče, naj se vsaj en dan povabijo in zberejo v ta namen, da se primerno pripravijo za kongres.

12. Prosvetna zveza in društva naj pripravljajo predavanja s slikami in po možnosti tudi druge prireditve: predstave ali akademije.*

Prvo je torej molitev za blagoslov božji, od katerega je odvisno vse. Molite torej za uspeh kongresa pri sv. maši, sv. obhajilu, rožnem vencu. Za kaj boljšega ne morete moliti; saj če vlada Bog na svetu, bo vse dobro. Vse gorje prihaja odtod, ker svet Boga noče za vladarja.

Potem pa nam je treba temeljito razmišljati in preudarjati, kako bi v našem narodu samem kraljestvo božje bolj utrdili — zoper nevarnosti, ki ga ogrožajo. Tudi med nami se razpašajo napake in razvade, pregrehe in razuzdanosti, ki resno preté kraljestvo božje med nami če ne porušiti, vsaj močno okrniti in oslabiti. Zdaj je čas, da mislimo na to, kako prodirajočo nevero med nami ustaviti. O tem bomo še govorili.

To, kar molimo vsak dan, prošnja, ki nam jo je Jezus sam na jezik položil, bodi to leto naše geslo: Pridi k nam Tvoje kraljestvo!

Jezusa pa smo dobili po Mariji. Kakor je bila božja volja, da nam je došel po Mariji, tako je njegova volja, da nam tudi vse njegove milosti dotekajo po njenih

Sv. Bernardka: „Prosim, Gospa, zapiši, kako ti je ime!“

(Za praznik Marijinega prikazovanja v Lurdu)

rokah. Mariji v varstvo je izročen tudi naš kongres. Ona je njegova mogočna zavetnica. Kličimo jo torej, kličimo tako prisrčno, kakor so jo klicali naši predniki v nevarnostih pred Turki! Boljševizem, komunizem, brezboštvo in moderno poganstvo ni krščanstvu nič manj nevarno

kakor so bili Turki. Saj Turki so vendar imeli svojo vero in Boga, ti pa nečejo imeti nobenega. Marija, pomoč kristjanov, pomagaj nam v tem ljutem boju zoper peklenko kačo!

Zato bodi naše geslo: **Pridi k nam Tvoje kraljestvo — po Mariji!**

J. Kalan.

Mož po volji božji

Takih velikol

Casih se sliši beseda: Naše dobre krščanske matere so svetnice. Seveda ne od papeža proglašene. Pa vendar svetnice. Dobra, skrbna, pobožna mati, ki toliko trpi s svojimi otroki, vsa zanje živi in skrbi, moli in casih tudi joka, zraven ima pa z gospodinjtvom veliko truda, pa vse svoje križe mirno in tiho prenaša — celo njeno življenje je sama nepretrgana žrtev — taka žena je res, če ne prav velika, pa vsaj mala svetnica. Saj svetniki niso samo oni, ki so v pratiki, marveč jih je, kakor spomladi rožic na travnikih ali ponoči zvezd na nebu.

Kaj pa, če je lahko preprosta žena svetnica, ali bi mož ne mogel biti? O, pa zakaj ne? Ali ni bil sv. Jožef tudi preprost mož? In vendar je bil poleg Marije, ki je bila tudi preprosta ženica, in poleg Janeza Krstnika, najsvetejša duša na svetu in je največji svetnik v nebesih. Kaj pa je delal posebnega? Tesal je, pa svoji ženi je bil skrben drug in božjemu Sinku skrben oče. »P r a v i č e n« je bil, kakor ga imenuje Sv. pismo, Božu pokoren, popol-

noma potrpežljiv in vdan v božjo voljo v vseh okoliščinah življenja. Da bi bil pa kaj prav posebnega izvrševal ali celo čudeže delal, o tem pa nič ne vemo. Njegovo življenje je bilo kaj preprosto.

Svetost — to morate vedeti — ne obstoji v tem, da se kdo prav posebno odlikuje, da kaj izrednega izvršuje: da je zamaknjen, da čudeža dela, marveč da v stanu, v katerem je, živi popolno in natančno. Oziroma: svetost obstoji v posvečujoči milosti, ki ima v svojem spremstvu polno kreposti (čednosti).

Verjemite, da je svetnikov na svetu več kakor mislimo in slutimo! Saj smo k svetosti vsi kristjani poklicani. Sv. Pavel imenuje prve kristjane kar »svete«. Svetost je skrita in svetnik je skrit kakor vijolica pod grmom. Ali je za sv. Terezijo D. J. kdo vedel, dokler je živela? Še sosesre v samostanu niso videle na njej kaj izrednega. Njena luč je zažarela šele po smrti; zažarela po vsem svetu. Premnogi svetniki pa ostanejo skriti tudi po smrti, saj Bog v svoji modrosti in previdnosti

Svečnica

Mali Jezus uči svojo Mater

Slika na presno: P. Cavallini - Assisi

postavi na svetilnik zaradi nas in v našo korist samo nekatere izvoljene.

Po vsem tem naj se vam nikar ne zdi čudno, če me kar na sv. Jožefa spominja neki drug Jožef, ki so ga nedavno položili v zemljo. To je Jožef Šimenc, po domače Potokar iz Podgore pri Dolu pod Ljubljano. Ta Jožef je oče sourednika »Bogoljubovega«, g. kanonika Jožefa Šimenca.

Bil sem, ko je bil Potokar še mlad mož, kaplan v Dolu. Bilo je takrat več prav dobrih mož v fari. Toda Potokarjev Jože se mi je zdel med vsemi dobrimi prvi. Nič posebnega ni bilo na njem — nič čudovitega ni delal — a njegovega poštenega, vedrega, nedolžnega, veselega obraza sem se vselej razveselil, kadar sem ga zagledal. In vendar sva se vselej drug drugemu posmehljala, kadar sva se srečala. Kajpada vselej tudi nekaj besedi spregovorila. Kakor njegov obraz, tako je bilo tudi njegovo govorjenje pošteno, preprosto, pametno in modro. Iz njegovih ust ni mogla priti kaka nedostojna beseda, tudi kletvica ne. »Pravi Izraelec, v katerem ni zvijače,« kakor je rekel Jezus o Natanaelu. Ali pa »pravičen« mož, kakor beremo o sv. Jožefu. Seveda sv. Jožef je bil samo eden — ker »pravičnost« ima različne stopnje.

Da je bil Potokarjev Jože tudi dober, skrben gospodar, priden delavec, da je bil vsako prvo nedeljo pri sv. obhajilu, da je bil tudi v politiki odločno katoliški, tega še praviti ni treba. Da je tudi za dobro vzgojo otrok skrbel, priča že to, ker je vzgojil sina duhovnika, ki je dosegel častno službo.

Oh, takih mož, kakor je bil Potokar, takih veliko! To so stebri našega naroda. Na teh — kakor seveda tudi na dobrih materah — sloni vera, poštenje in s tem sreča naroda. Taki naš narod pokoncji držé.

Lepo je, če so žene, matere dobre. Ne rečemo jim zastoj »zlate« matere. Več ko zlate. Katero zlató pa odtehta dobro mater?! A če matere — ali niso tudi možje »zlati«, če so dobri? Vredni so več kot kup zlata. Da, če so možje dobri, to je prav posebno lepo! Seveda pa tudi fantje; ker iz fantov se delajo možje.

Pred nekaj leti so v neki župniji na Dolenjskem možje neko prvo nedeljo meseca v tolikem številu in tako lepo klečali okoli velikega oltarja, da me je kar prijelo: začel sem od ganotja ihteti. Še na prižnici mi je hotelo glas dušiti, tako me je ganila ta pobožnost. Po sveti maši sem šel v dvorano k fantovski Marijini družbi. Tam pa spet toliko čednih in dobrih fantov, da sem v jok kar izbruhnil. — To vam je dokaz, kako nekaj posebno lepega, spodbudnega in ganljivega je, če so moški dobri.

»Dajte mi dobrih mater in jaz bom svet prenovil,« je rekel papež Pij IX. Prav je rekel. Dajte nam pa tudi dobrih očetov, dobrih mož, in svet bo tudi boljši! Oh, takih blagih mož, kakor je bil Jože Šimenc, Potokar iz Podgore; in svet bo ves drugačen, naš narod bo narod poštenjakov!

Doživel je dobri mož 80 let. Pokopali so ga v adventu o sv. Miklavžu. Duhovnikov je bilo pri pogrebu okoli 20. Prišli so v velikem številu zlasti gospodje iz škofijskega zavoda v Št. Vidu, kjer je Potokarjev gospod — kanonik zdaj za vodjo. Pa tudi drugih ljudi je bilo pri pogrebu toliko, da je bila cerkev kar polna. Dokaz, da je užival rajni splošno spoštovanje.

Takih mož veliko! Dobrih očetov in dobrih mater — in svet bo boljši!

J. Kalan.

Protiverski boj rdečih na Španskem

Tako dobro poučeni in skrajno previdni vaticanski časopis »Osservatore Romano« je priobčil o preganjanju Cerkve in duhovnikov na Španskem tole pregledno poročilo:

»Zadnji čas se je iznova in določneje ter zanesljiveje ugotovilo, kako neusmiljeno so besneli rdeči Španci zoper duhovnike in cerkve v krajih, ki so jih imeli v oblasti. Značilno je, da se kažejo v vseh mestih in vaseh isti znaki protiverskega divjanja. Ni je cerkve, ki bi je ne bili onečastili, zažgali, spremenili in tržnico, šupo za avte ali konjušnico. Povsod so duhovnike, redovnike ali redovnice preganjali ali pobijali.

Duhovnikov so pomorili v različnih škofijah od 40 do 70 od sto glede na to, ali je bilo nesrečnim žrtvam mogoče bežati ali se skriti. V pokrajini Santander so umorili 156 duhovnikov, v oviedski 119. Samo v teh dveh deželah je bilo porušenih več ko dvesto cerkvá.

V pokrajini Huesca so podrli nad 400 cerkev, v sargoški škofiji je 367 župnij; 176 so jih zasedle rdeče čete, ki so oskrunile vse cerkve in skoro vse zažgale; 76 duhovnikov so pomorili, 40 jih je pa izginilo, da nihče ne ve, kam.

V Kataloniji in v kasteljonski deželi ni ostala nedotaknjena niti ena cerkev; poslednje so tik pred prihodom Francovih čet z dinamitom pognali v zrak.

Kar se tiče skupnega števila v vsej Španiji umorjenih duhovnikov, je trenutno po škofih ugotovljena številka 6500. Če pridene-

mo še žrtve raznih cerkvenih redov, se ta številka najmanj podvoji.

Skupno število cerkvá, kapel, samostanov in opatij vseh 37 škofij, ki so bile pod gospostvom marksistov, je natančno 25.879. Oskrunili so prav vse, razen cerkev v Vitoriji. Sedemdeset od sto, to se pravi: 17.000 so jih pokončali z ognjem.

Na otoku Minorca, ki šteje enajst župnij in 40.000 prebivalcev, so ubili 38 duhovnikov od sto. Ta otok je dal Cerkvi eno najlepših žrtev: mladega duhovnika Janeza Hugueta.

Ta duhovnik je imel novo mašo tri tedne pred smrtjo. Ko je prišla rdeča vojska v vas, je vojaški poveljnik ukazal, da naj se mu vsi duhovniki predstavijo. Novomašnik Huguet je prišel v talarju. Razljučen je potegnil poveljnik svečeniško obleko z njega; ko je zagledal na njem križ, mu ga je iztrgal in zakričal: »Pljuni na svojega Boga, ali te pa ubijem.« Mladi duhovnik je dvignil roki in odgovoril: »Živel Kristus Kralj!« V istem trenutku ga je podrł strel iz revolverja.

Ni mogoče pripovedovati o vseh mučnikih za vero v rdeči Španiji. Spomnimo se le nekaterih!

Dobili smo podrobnejša poročila o smrti almejrijskega in kadiškega škofa. Primorali so ju, da sta nakladala premog za oklopnico »Jaime I« in da sta polnila kotle med vožnjo. Če sta poskusila, da bi se za trenutek odpočila, so mornarji pomivali klopi in so ju zmočili. Čez nekaj dni so oba škofa skupaj z drugimi jetniki vrgli v morje.

Sveta Družina (Jezus pri delu)

Dvanajstleten deček je šel po cesti v Barbastro. Videl je, da se mu bliža tovorni avto, iz katerega so prihajali zvoki verskega slavospeva. Stopil je na sredo ceste, da se je moral avto ustaviti.

»Kam greste?« je vprašal.

»Kristjanov smo naložili, da jih peljemo v mesnico,« so odgovorili vojaki.

»Tudi jaz sem kristjan. Dajte, da prisedem!«

Ustrelili so ga z drugimi vred.

Župnika v Torijos so prijeli v njegovi cerkvi. Veleli so mu, naj Boga prekolne. Odklonil je. Strgali so z njega obleko, nadeli mu rdečo cunjo, na glavo pa pritisnili trново kro-no. Zvrstili so se v procesijo. Ubogega duhovnika so suvali naprej in ga pretepali s palico; zasramovali so ga in mu v obraz pljuvali. Ta prizor so ponovili še tri naslednje dni. Nazadnje so ga ustrelili.

Župnik iz Parrille bi bil lahko ušel, pa ni hotel zapustiti župnije. Vrgli so ga v ječo in mu dejali: »Zdaj črno obleko lahko vržeš od sebe. Vere je za zmeraj konec.« Duhovnik pa jih je zavrnil: »Fantje, nikari se ne varajte! Vera ne more umreti. Saj je pisano, da bodo preganjanja v vseh stoletjih, a Cerkev bo iz teh preizkušenj izšla zmagovita in z novo močjo.«

Junaštvo njegove matere ni bilo nič manjše. Ko je bil v ječi, je nekdo predlagal njegovi materi, naj ga pregovori, da bi prevzel tajniško mesto pri rdečem odboru. To bi mu rešilo življenje. Toda mati je odgovorila:

„Prikazala se je milost Boga,
našega Odrešenika, vsem ljudem“
(Tit 2, 11.)

»Nikoli! Moj sin ne bo pogubil duše, da bi rešil telo!«

Župnika iz Karaskaleha so prijeli skupaj z njegovo materjo. Ko je ta videla, da so ga obsodili na smrt, je jokala in krvnike prosila. Ko pa je videla, da je vse zastonj, je objela sina in dejala morilcem: »Vsaj še mene usmrtite z njim!« In divjaki so ustrelili mater hkrati z njenim sinom. J. Š.

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

Jesen je pozlatila obronke gričev, se zagrizla celo v grape in oskubila češnje, hruške in jablane, le hrastom in gabrom je prizanesla, toda ukradla jim je zelenje. Sv. Filip in JaKob sta se sproščena ozirala s planine po goličavah prav do ravanskih polj. Tam so ajdo že zdavnaj poželi, ozimino posejali in po zeljnatih njivah so ležale raztresene le še nerabne vehe. Brezovi gozdiči od Trate do Jeparce so kot zlata preproga, cesta med njivami je kar nekam čudno široka in ob cesti vse nekam prozorno. Jesen je dala vsej naravi svoj neizprosni pečat.

V Domačejkarjevih dušah pa je kljub jeseni cvetela pomlad. Cvetju in brstju za večno življenje so zalivali vsak dan z molitvijo, s prečudežno delavnostjo in ljubeznijo. Drobiž je odraščal v zdravju, čeprav ob pomanjkanju in trdem delu. Cez nekaj let bo za teh

bore nekaj rjuh svetá polovica rok odveč in treba jim bo poskrbeti kruha drugod. Vse bi še bilo, če bi ne bilo teh težkih misli in vse bi še bilo, če bi Domačejkarja ne grizle te tenke skrbi.

Sonce je bilo že vodeno, vendar pa ob spoznanju, da se bliža zima, še bolj prijetno kakor drugače. Božalo je Domačejkarjevo domačijo, in skozi prozorne hruške, slive in češnje je pogledalo prav v kaščo, se vtihotapilo v klet in se poigravalo v veži, kjer dan in noč poje svojo pesem vodeni curek iz svinčene cevi.

»Za steljo me skrbi,« je menil gospodar.

»Kar pravšno vreme je za to,« je dodala gospodinja skromno, kot bi hotela že v glasu pokazati svojo vdanost, poslušnost gospodarju-možu.

*Tečaj Katoliške akcije za prednike in prednice Marijinih družb
v New Orleans-u (U. S. A.) ob Mehiškem zalivu*

»Pa drugo odložimo. Kar nerodno bi bilo, če nas zaloti kako deževje. Še tako bo gnoja premalo,« je razsojal Domačejkar, drobiž pa se je gnetel okrog njega, čakajoč na ukaz.

Domačejkarji niso poznali pregovarjanja in prerekanja ter izgovorov, češ pa ti pojdi, zakaj pa Francka ne žanje, zakaj vprav Tone nese v mlin in ne Janez. Kakor je Domačejkar ukazal, tako je bilo in tako se je zgodilo.

»No, pa pojdite praprot žet, jaz bom pa pokošeno steljo razstlal in še mrve nakosil,« tako je določil Domačejkar, in Tonca in z njo Tone, Janez, France, Francka so molče sneli srpe, da jim jih je Domačejkar nabrusil; nato so odrinili na grič pod planino, na poseko, kjer je bila praprot najgostejša, pa tudi najbolj suha. Tudi Lovriček je racal za njimi, pa zmerom bolj in bolj zaostajal.

»Na Lovrička pazite, še se dobi kak modras!« je klical za njimi Domačejkar, hotel pa je reči: »Ali ne vidite Lovrička saj vas ne more dohajati.«

Tone se je ustavil in oprtal Lovrička. Ta se je široko smejal na širokih plečih, kot bi se hotel zahvaliti očetu. Tone pa je sopihal v hrib in prehitel mater, ki je sključeno krevsala, se opotekala, v očeh ji je pa plamtel ogenj sreče in oči same so govornile: poglejte moj rod, ni ga pod soncem enakega. Tonček je že cel hrust, Janez prav nič slabši, Francka je pa že kar dekle. Bo že kako, bo že kako. Toda grenka misel, da bo moral ta ali oni zdoma, se ji je kot skobec usedla v dušo in ni hotela stran. Le kako bi na primer Francka med tujimi ljudmi, ko je pa tako dobra. Že

grd pogled bi ji srce prebodel, ostrejša, zlobna beseda bi jo pa že strla.

Pa je pomislila na majhne njivice, na ozke košeninice in meline, ki še za perišče krme ne rode, in na gozdiček, ki le s težavo daje drva in krpa skedenj in strešnike, na oba volička in kravici in junico, in zazebljo jo je. Preveč nas bo. Ne bomo zmogli tako velike sklede, ji je nekaj narekovalo, in ogenj v očeh ji je ugasnil od same skrbi za svojo srčno kri.

»Pa začnimo!« je kar nekako ukazal Tone, kot bi se že zavedal, da bo nekoč on gospodaril, on odrejal delo in določal, kam s tem in kako s tem.

»No, le!« je pritrdila mati in molče so se razvrstili.

Ostro je zorkala praprot pod snopi in telesa Domačejkarjev so se enakomerno dvigala, se sklanjala, ne da bi se pri tem razgovarjali. Kup praproti je naraščal, dobra polovica poseke je bila že požeta. Sonce je bilo pripeto že nad cerkvijo Sv. Filipa in Jakoba in molilo z molitvijo obeh svetnikov. Molitvi pa je prizvanjal zvon.

»Molimo!« je prenehala žeti mati in srpi so se nagnili k tlom. Glasna molitev je spremljala zvonjenje, rotila oba svetnika za posredovanje pri Bogu: da bi ne bilo hude zime, ne bolezní in nadlog, da bi blagoslov božji spremljal Domačejkarje vsepovsod. In zvon je odgovarjal namesto svetnikov:

»Bova, bova, bova...«

Mati se je pognala navzdol in z njo tudi Lovriček. Južine bo treba.

»Kar zakasnila sem se!« se je karala Domačejkarka.

»E, kaj! Ajdovih žgancev skuham, mleka je še od včeraj!« jo je potolažilo in kar nič ni čutila utrujenosti.

Lovriček se je spotaknil in zavekal.

»Tak fant, pa veka!« ga je junačila mati in ga vzdigovala.

»Lačen sem!« je v pojemajočem joku izgoltal in se nasmehnil, ker mu je bila beseda fant neznansko všeč.

Ko je živina začutila prihod gospodinje, je zamukala, kot bi hotela reči: čas je že, ali si pozabila na nas?

»No, no sivka, le potrpi, ne bo te konec, ne,« je ogovarjala Domačejkarka svoj »vsakdanji kruh,« kakor je imenovala sivko.

Čez dobrih pet minut je v peči že praske-tal ogenj in gospodinja se je sukala okrog, kot bi bila še nevesta. Lovriček ji je strešel, kjer je le znal in kakor je le mogel.

Domačejkar se je vrnil utrujen, že na obrazu se mu je bralo, da je kosil za dva. Znano pa je tudi bilo, da ga širom ni kosca, zlasti za steljo, kakor je Domačejkar. »Domačejkar res kosi in kar obrije, drugi pa kopljejo in kopljejo, pa nikjer nič ni,« so rekli in to priznanje je prišlo na ušesa tudi Domačejkarju. Ni ga prevzelo, temveč le podžgalo.

»Kdaj bo južina?« je vprašal upehano.

»Čez pol ure!« je skoro boječe, sebi očitajoče odgovorila Tonca.

»Kar tako sem vprašal. Čisto prav, bom vsaj živini še pokladal pred južino,« je dodal Domačejkar prijazno in mehko. Gospodinji je kar odleglo in vse očitke, ki jih je prtila sebi, je zavrnila, odlila žgance in jela mešati. Kar samo se ji je smejalo, ker so se posamezni žganci lepo rahljali, in skoro pozabila bi bila na mleko.

Domačejkar se je usedel pod rumenko in skoro zadremal.

»Pokličiči jih no, da ne bo mrzlo,« ga je predrnila žena, on pa je vstal, dlani nastavil k ustom kot trobo in kriknil v hrib:

»Tone, južinat!«

Najprej se je razlila po hiši molitev, potem so pa zapele žlice tisto staro kmečko pesem za javorjevo mizo, ki je danes doma le še pri hribovcih. Kar je ostalo še v sledi, je dobil Lovriček, ker bi bil drugače prikrajšan, saj je siromače seglo v skledo komaj enkrat, dočim so drugi dvakrat, trikrat.

V mleko jim je Domačejkarka še posebej nadrobila kruha in spet so zapele žlice, toda sedaj že bolj tenko in zveneče.

Po jedi spet molitev, zahvalnica Bogu za vse dari in potem kot na nemi ukaz vsi izza mize.

»Koliko ste že našeli?« je pobaral Domačejkar.

Novoustanovljena akademska Marijina družba na katoliškem vseučilišču v Tokio na Japonskem

»Več kot za voz!« je razsodil Tone. Domačejkar se je zasmel, dobro pa mu je dela Tonetova samozavest. »Ta pa, ta! Že sedaj kaže, da bo trezen gospodar,« si je pritrjeval v mislih.

»Kar spravili bi jo, ali ne Tone?« je nalašč vprašal Toneta. Toneta je to osupnilo, hkrati se mu je pa zdelo moško, da ga oče sprašuje za svet.

»Meni se že zdi,« odgovori samozavestno.

»Kar po tvojem naj bo!« je odločil Domačejkar. Gospodinja, France, Francka in Lovriček so takoj zavili v hrib, Domačejkar pa je voloma nataknil jarem, Janez in Tone pa sta pripravila voz.

Sonce je nekam čudno pripekalo in muhe so bile kar sitne. Druga leta jih ob tem času že ni bilo več.

»Hentaj, je še toplo!« je menil Domačejkar, sina sta mu pa pritrjevala. Vola sta otepavala, smrkala in rinila v hrib nekam neveljno.

»Kaj se pa puntata?« je zarenčal gospodar ter bolj za šalo kot za res ošvignil po hrbtih. Vola sta se ozrla, kot bi hotela vprašati: le zakaj naju biješ?

Na griču je bilo že vse pripravljeno.

»To ste pa tiči!« je pohvalil Domačejkar in kar ponosen je bil na svojo družino, češ pa naj se še kdo tako postavi. To so gruntarske grče!

Naložili so do vrha in še čez, pa je še ostajalo praproti.

»Še te-le ostanke stlačimo kam!« je razsodil Domačejkar, Tone pa je tlačil in tlačil, dokler ni zravnal skladov.

Debela žrd se je kar krivila, ko so nategovali vrv Domačejkar in oba sinova.

»Fanta nikar, vrv se bo utrgala!« je karal gospodar, vendar pa je bilo v glasu očetovsko priznanje: »Trdna pa sta, trdna, to pa rečem!«

Medtem sta se vola pasla in otepavala muhe.

»Kar naprezi!« je velel Domačejkar Tonetu. Tonetu je to dobro delo, saj je bil to gospodarjev posel.

»Voz bo treba držati, kar preveč je naložen!« je razsodil Domačejkar, preden sta vola potegnili. K voloma je stopil Tone, Domačejkar, Janez in Francka so se pa razvrstili ob vozu, da bi ga zadržali, če bi se hotel nagniti.

»Janez in ti Franca, pojdi na ono stran, na tej strani bom že zmožel sam,« je še odločil, potem pa sta vola potegnili. Dva kolesa sta bila z verigo zavrta, da je škripalo, trlo pesek in se zajedalo v pot, pa še je Janez s težavo zadrževal vola. Držal je za oje in se opiral v čelo zdaj enega, zdaj drugega vola, da ni prehitro rinil nizzdol.

(Nadaljevanje prihodnjic.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

V 60 duhovniško, torej biseromašniško leto je stopil dne 20. decembra 1938 sedanji papež Pij XI., ki bo 31. maja 1939 dopolnil 82. leto starosti. To leto je obenem 20. leto njegova nadškofovske časti in desetletnica samostojne oblasti, ki jo ima sv. oče kot poglavar cerkvene države. Upamo, da bo mogel ta trojni jubilej preživeti v zadovoljivi čistosti, četudi je bilo njegovo življenje nedavno v veliki nevarnosti. Dne 25. novembra 1938 se je namreč sveti oče po sveti maši vsled oslabljenja srca nenadoma zgrudil brez zavesti. Kardinal Lauri, veliki penitencijar, mu je podelil zakrament sv. maziljenja. Trenutek je bil zelo resen, kar je razvidno iz tega, da so o boleznih sporočili vsem kardinalom in nuncijem. Toda na začudenje vseh je sv. oče že drugi dan vstal in sprejel kardinala Pacelija v avdienci, 27. novembra nato pa ogrske romarje.

V božičnem nagovoru do kardinalskega zbora in drugih prelatov se je spomnil sv. oče desetletnice sprave med katoliško Cerkvijo v Italiji in med državno oblastjo in izrekel be-

sede zahvale vsem, ki so pripomogli, da se je doseglo to srečno sožitje. Poglavar sv. Cerkve je pa obenem pristavil, da je to njegovo veselje močno skaljeno zaradi težav in ovir, ki jih delajo v škodo Katoliški akciji v nekaterih severoitalijanskih mestih. To svetega očeta tembolj boli, ker je KA zavarovana po konkordatu. Papež je ob isti priložnosti tudi spregovoril o zakonu, ki je v konkordatu urejen popolnoma v skladu s cerkvenim pravom in s katoliško moraljo; z novo naredbo o možitvi in ženitvi je zasekana konkordatu huda rana. — Ob sklepu je sv. oče dejal, da prosí Boga, naj razsvetli um odgovornih in gane njih srca v smislu pravice in resnice, ki sta edini pravi temelj blagru vsakega posameznika, pa tudi vseh narodov in držav.

Zdrava obnova. Na Češkoslovaškem so novi krmarji državne ladje uvideli, da je treba dosedanjo framašonsko-marksistično politiko popolnoma zavreči in državo postaviti na krščansko, narodno in stanovsko podlago. Temelj mladinski vzgoji mora biti npravstvenost. Vsa društva, vse zveze, ki so proti

krščanstvu, se razpuste. V šolo se uvede pouk krščanskega nauka obvezno. Vsi profesorji in učitelji, ki niso zadovoljni s krščanskim programom, se morajo upokojiti in nadomestiti s krščanskimi. Vse šolske knjige, ki njih vsebina kakorkoli žali krščanstvo in ki vsebujejo neresnične trditve, se morajo nadomestiti z dobrimi. Knjigotrštvo se bo postavilo pod strogo nadzorstvo.

† **Primas poljskega kraljestva**, kardinal Aleksander K a k o w s k i, nadškof v Varšavi, je umrl 30. dec. 1938 na posledicah španske bolezni (gripe). Pokojni je 28. okt. 1918 posvetil v Varšavi za škofa takratnega nuncija msgr. Atila Ratti-ja, sedanjega papeža Pija XI.

Starosta med novomašniki. V Strassburgu je posvetil ondotni škof za mašnika očeta 11. otrok. Žena mu je umrla, trije sinovi so redovniki (redemptoristi), dve hčeri sta usmiljenki. Oče je bil uradnik v nekem industrijskem podjetju. Zvečer, ko se je vrnil iz službe, je študiral bogoslovne vede, ki jih je končal kot semeniščnik. Ko je vse srečno završil, je prejel sveto mašniško posvečenje. Pri novi maši sta mu stregla dva sinova-mašnika.

Rahlo — za težke čase. Ob sklepni pobožnosti pri mladinskem domačem misijonu v Regensburgu je ondotni škof dr. Mihael Buchberger spregovoril takole: »Samo Bog je resnica. Ljudje se spreminjajo v svojih naziranjih in spoznavanjih. Samo božja resnica ostane vekomaj. Apostol Pavel je govoril o nekem času, ko mnogi »zdravega nauka ne bodo prenesli, temveč si bodo za čehljanje ušes kopicili učitelje po svojih željah in bodo ušesa odvrčali od resnice, obračali pa se k bajkam.« (2 Tim 4, 3—4.) Take čase smo že imeli večkrat in se bodo zopet vračali. Ali nimamo učnikov, ki nam oznanjajo drugačen evangelij kot je Kristusov? Ne evangelij o nebeškem Očetu in o večnem življenju, ne evangelij o odrešenju od greha in smrti, marveč čisto posvetni evangelij! Tako sodijo in uče: »V nebesih nimate kaj iskati; ostanite na zemlji, samo tu je vaše mesto in vaša naloga, le tu so vaše dobrine, vaše veselje, le tu je vaš raj, so vaša nebesa. Po tem življenju nimate nič več pričakovati.« Ali je to res veselo sporočilo (evangelij) za ljudi, zlasti za take, ki od življenja nimajo drugega kot stisko in trpljenje, bolezen in žalost!? Kakšen pomen in kakšno vrednost ima vera brez Boga in brez večnega življenja? Mi kristjani ne poznamo nebes na zemlji brez nebes na drugem svetu; ne poznamo nobenega evangelija brez evangelija Kristusovega.«

Pariz in vsa Francija je slavila znanega pisatelja in pridigarja msgr. Loutil-a, ki se podpisuje kot pisatelj »Pierre l'Eremite,« ko je praznoval oni dan zlato mašo v novi cer-

kvi svoje pariške župnije, katero oskrbuje že 20 let. K slovesnosti so prihitele odlične osebnosti: pariški župan, predsedniki in člani mestnega sveta, najvišjega sodišča, veljavni zastopiki časopisja in leposlovja i. dr. Nadškof in kardinal Verdier je imel slavnostno pridigo in počastil »duhovnega pastirja brezmejne požrtvovalnosti in v resnici katoliškega in splošno priljubljenega pisatelja«. Župnija je priredila svojemu dušnemu pastirju proslavo, pri kateri so sodelovali sloveči pevski zbori in člani velike opere.

80 oltarjev so sklenili belgijski katoličani popraviti ali nanovo postaviti v onih krajih Španije, kjer so divjali in rušili cerkve »rdeči«. Odposlanec, ki bo delo vodil, je že dospel v mesto Bilbao.

»**Znak vere, domoljubja in državnosti**«. Italijanski vojaški duhovnik je blagoslovil na 3800 m visoki strmini gore Termaber v Abesiniji veličasten križ, ki meri na višino 13 m, v križišču 5 m. Ob križu je 2000 m globok prepad. Na vznožju so napravili napis: »V slavo Bogu in domovini«. Pri blagoslovitvi je označil vojaški kurat križ kot simbol (znak) vere, domoljubja in državnosti. (Gora Termaber je v ozemlju med mestom Dessie in Addis-Abeba. Italijani so jo krstili za »Cima Mussolini« — vrh Mussolinijev.

Za jetične deklice so oskrbeli nedavno duhovne vaje v bolnišnici sv. Terezije (Duarte v Kaliforniji) kar na prostornem vrtu. Vsaka — bilo jih je čez sto — je imela svoj šator v senci oranžnih dreves. Poslušale so ojačene govore, ki jih je imel voditelj duhovnih vaj pred mikrofonom.

Danes je Španija brez bogoslovnih semenišč. Pred državljansko vojno so jih imeli 38. V onih krajih, kjer »rdeči« niso divjali, uporabljajo za vojaške namene 29 zavodov, devet jih je pa bilo med vojno razrušenih. Profesorji, kolikor je še živih, so prevzeli dušno pastirstvo po župnijah, ki so izgubile svoje duhovnike.

Nova smer. Značilno je, da je bil za volitev predsednika češko-slovaške-rusinske republike — postavljen samo en kandidat — dr. Emil Hacha, ki je bil tudi soglasno izvoljen. Ni dvoma, da je to vpliv in uspeh katoliških Slovkov. Novi predsednik je veren katoličan, zato je takoj po izvolitvi šel v stolno cerkev sv. Vida k sveti maši, ki jo je daroval kardinal Kaspar. Pri službi božji je prejel tudi poseben blagoslov svetega očeta. — Framasonstvo in komunistični strup iz Moskve sta spravila ubogo Češkoslovaško v nesrečo; poklican je sedaj na čelo države katoličan, da bo napravil red in ustvaril mir in blagostanje. Tudi ministrski predsednik čl. vlade, Rudolf Beran je praktičen katoličan. Tak je bil še v

času, ko tako izpovedovanje vere ni donášalo politikom priljubljenosti. Naj se mu posreči rešiti državo iz ponižanja na nove vrhunce.

Najmlajši škof. Papež Pij XI. je imenoval dr. Pavla Ruš-a, ravnatelja bogoslovnege zavoda v Inomostu, za apostolskega upravitelja Tirolske — in za naslovnege škofa likopolskega. Novemu upravitelju je podrejen generalni vikar v Feldkirch-u, naslovni škof Franc Čan (Tschann).

Ta izvolitev je pomembna zato, ker je novi škof šele v 36. letu starosti in šele pet let duhovnik. Obenem je s tem položen temelj za škofijo v Inomostu.

Škof Ruš (Rusch) je sin arhitekta. Rodil se je v Monakovem l. 1903. Prvotno je bil bančni uradnik. Leta 1927 je pa bil sprejet v zavod »Canisianum« v Inomostu. L. 1930. je postal dr. modroslovja, leta 1934. pa dr. bogoslovja. Nadškof dr. Waitz ga je posvetil za mašnika, zdaj pa za škofa. — Pripomnimo, da svetovnoznanega zavoda »Canisianum« ni več, ker ga je prevzela svetna oblast in vanj našelila urade.

37 let kardinal. Na sveti večer je umrl v Dolgi Loki na Moravskem na gradu nemškege viteškege reda, kjer je preživel zadnja leta, bivši olomuški škof, kardinal Leon Skrbensky. Po odstopu kot škof v Olomucu, je bil dolgo vrsto let dodeljen kardinalskemu zboru v Rimu.

PO DOMOVINI

Koristen nauk. Ko so pokopavali v Bušiči vasi rajnega mladega posestnika Toneta Hribarja, ki je umrl kot žrtva političnih najsprotnikov iz vrst dr. Mačka, je domači gospod župnik Andrej Zupanc ob grobu rajnega rekel med drugim zlasti naslednje tolažilne besede: »Kako prav je, če je človek z Bogom vedno v najboljšem odnošaju tako, kot je bil rajni, ki je bil še na praznik brezmadežnega spočetja M. D., t. j. en dan pred smrtjo, pri mizi Gospodovi«. Ostro je pa govornik obsodil politično ravnanje, ki širi maščevalnost in sovrašтво nad bližnjim bratom, če ta ne more politično tako misliti, kot oni tam ukazujejo. Prav tako lahko povzamemo koristen nauk iz drugega tragičnega dogodka, ki pa ima na sebi tudi tolažljivo obeležje. V ljubljanski stolnici je po večernih litanijah dne 29. decembra 1938 nenadoma izdihnila Jožefa Berlan. Posvetno nadahneni ljudje imajo navado reči: »lepa smrt« — če kdo brez boleznin in brez trpljenja umrje. Priznamo, če je smrt pozvala pripravljeno dušo, če jo je odvedla v lepi obleki posvečujoče milosti. Da je pokojna J. B. imela račune z Bogom v redu, lahko sklepamo iz njene pobožnosti in vneme za cerkev. Vsekako je smrt v cerkvi

— četudi nenadoma pride — nekaj tolažilnega za svoje in sorodnike. Mnogim je znano, da je tudi njenega brata, bivšega župnika Engelberta, smrt zagrabila v cerkvi, ko se je udeležil nove maše sedanjega glavn. tajnika J. Košička.

Novomašniki l. 1939 v ljubljanski škofiji. Posvečeni bodo sledeči bogoslovci iz V. letnika: Stanislav Erzar, r. v župniji Cerklje pri Kranju; Melhior Golob, r. v župniji Mekinje; Marijan Kremžar iz Ljubljane, r. v Gradcu; Janez Lavrih, r. v Št. Vidu pri Stični; Franc Rozman, r. v župniji Vodice. — Mašniško posvečenje bodo prejeli 2. julija 1939. — Čl. 998 cerkvenega zakonika priporoča vernikom, naj molijo za pripravnike duhovskega stanu, da bi postali in ostali duhovniki po Srcu Jezusovem, pa da bi dobri Bog v teh hudih časih obudil veliko duhovskih poklicev.

Prememba. Tajnik belgrajske nunciature msgr. Pavel Bertoli je premeščen za prvega tajnika pariške nunciature. V Belgradu je bil 4 leta; v tem času se je prav dobro naučil hrvatski govoriti.

Ljubljanska škofija. V Šmihel pri Novem mestu je prišel kot župnik Anton Bergant, kaplan v Št. Ruprtu; v Št. Ruprtu je nastavljen kot kaplan Fr. Tom, z Dobrove pri Ljubljani; na Dobrovo se je povrnil kaplan Fr. Mozetič iz Trebnjega. — Kvatrni teden v adventu so prejeli mašniško posvečenje v ljubljanski stolnici ti-le gg. bogoslovci: Bastič Štefan, Horjul, Bukovec Janez, Fara pri Kostelu, Glavač Franc, Beltinci v Prekmurju, Kljun Janez, Ribnica, Kupljenik Franc, Št. Jernej, Lenček Lado, Ljubljana, Luka Andrej, Horjul, Makovec Andrej, Sv. Vid nad Cerknico, Mavec Jakob, Ig, Skvarča Ivan, Vrhnika, Vidmar Anton, Brusnice, Vukšinič Anton, Metlika. — Umrl je v Šenčurju pri Kranju biseromašnik Blaž Grča, konz. svetnik, starosta slov. duhovnikov. Svoj čas, ko je služboval kot župnik v Šempasu pri Gorici, je bil tudi goriški deželni poslanec. Mnogo je pisal v takratne katoliške liste in vneto sodeloval pri verskih in kulturnih društvih. Dosegel je izredno starost 93 let. R. i. p.! — Škof. gimnazija v zavodu sv. Stanislava je izgubila odličnega profesorja: dne 3. jan. 1939 je umrl bivši ravnatelj dr. Anton Ratajec, ki je bolehal skoraj tri leta. Kot matematik je bil navidez strog, drugače pa mehkega srca, mož reda in discipline. Udeleževal se je precej tudi kot pisatelj. Pokojni je bil osebni prijatelj † dr. Janeza Ev. Kreka. R. i. p.!

Lavantinska škofija je izgubila častitjivega gospoda zlatomašnika J. Kitak-a, ki je bil

dolgo vrsto let župnik v Bočni pri Gornjem gradu. Nad 50 let je delal za slavo božjo v vinogradu Gospodovem. Pokojni je bil zlasti velik prijatelj mladine. R. i. p.!

MARIJINE DRUŽINE

Raka pri Krškem. Preteklo leto sta naši Mar. družbi (fantovska in dekliška) praznovali 35 letnico. Medtem ko je dekliška vzdržala vsa leta, je bila v fantovsko razdiralno posegla svetovna vojska. Večina fantov je namreč morala pod orožje, od koder se ta in oni ni več povrnil. Po končani vojski se je ustanovilo prosv. društvo in osnoval Orlovski odsek. Fantovska Mar. kongregacija se je pa obnovila l. 1931.

Za 35 letnico so si sedaj nabavili nov prapor, ki je bil na praznik Brezmadežne blagoslovljen. S to svečanostjo v zvezi smo imeli v dvorani akademijo s prav pestrim sporedom.

Prapor je krasno delo, izvršeno po zamisli našega rojaka. Vezle so ga Marijine misijonarke. Sliki Brezmadežne in Janeza Ev. sta umetniško delo p. Blaža Farčnika.

Brezmadežno obkroža na belem polju napis: »Brezmadežna — naš ponos in up krasan.« Janeza Ev. pa na sinjem ozadju z narodnimi barvami: »Bogu otroci — cerkvi in domovini sinovi.«

Za kritje stroškov so prispevali s precej znatno vsoto naši Amerikanci.

Naj novi prapor privablja v svoje okrilje vedno večjo četo naših fantov, vzpodbujajoč jih k vztrajnemu delu pod varstvom visoke Zavetnice, tako da bo ob 50 letnem jubileju okrog njega zbrana večina fantov župnije! — Bog živi!

Vransko. Svetniški duši so napisani tile spomini v dokaz, da imamo Slovenci v svoji sredi res vzorne značaje, samo premalo jih poznamo. Iz tega razloga navedemo nekoliko več krepostnih potez iz življenja rajne Ivane Kovčeve, bivše prednice Mar. družbe na Vranskem.

Najprej bodi omenjeno, da je bilo ubožstvo njen delež vse življenje, kajti njeni starši so prišli ob posestvo po krivdi drugih oseb; toda pokojna ni nad tem nikoli tožila. Ravnala se je po svojem očetu, ki je večkrat vzdihnil: »Hvala Bogu, da le jaz nisem nikočar goljufal, četudi so drugi mene.« Pokojna Ivana se je pa Bogu še zahvaljevala za ubožstvo.

Posebno ljubezen je gojila do staršev, dokler jih je imela; vsa se je žrtvovala zanje, prav tako pa tudi za brate in sestre.

Ko je bila ustanovljena Marijina družba na Vranskem, je bila izvoljena za prednico, dasi se je branila, češ, kako naj vodim 200 deklet, ko za to nisem sposobna, in kako naj dajem Mariji odgovor zanje! Zavedala se je

težke naloge, a končno jo je sprejela, saj za čast božjo ji ni bila pretežka nobena žrtev. Oseba, ki je imela priliko in srečo bivati 48 let v bližini rajne Ivane, zatrjuje, da ves ta čas ni opazila, da bi bila le v najmanjšem kdaj prelomila katero božjih zapovedi.

Vsa ponižna je stopila povsod v ozadje. Samo, kadar je zahtevala čast božja ali zveličanje bližnjega, je nastopila junaško, ne meneč se za zamero ljudi ali za gmotno škodo, ki jo je bilo treba trpeti. — Na stara leta se je ukvarjala z izrejo tujih otrok, da si je s tem služila boren kruhek. Z ljubeznijo in potrpežljivostjo, ki ni dana niti lastnim materam, je negovala uboge malčke, 15 takih sirotk je uživalo njeno ljubezen in varstvo.

Ko bi bilo prostora v listu, bi lahko našli celo vrsto njenih telesnih in duhovnih dobrih del usmiljenja. Poudarjamo pa samo še njeno izredno sočutje in usmiljenje z grešniki, ki ni poznalo meje. Pripomnimo še, da je uživala povsod in pri vseh tako spoštovanje, da v njeni navzočnosti ni upal nihče spregovoriti ali ziniti nespodobne besede.

In to blago srce je nehalo utripati 22. decembra 1938. Zjutraj še previdena s sv. zakramenti je mirno izročila svojo sveto dušo božjemu Zveličarju.

Sv. Jakob o. S. Tukajšnja dekliška Mar. družba je dobila l. 1938 zapet prirastek. Na praznik Marijinega vnebovzvetja je bilo sprejetih devet kandidatk z lepo zunanjo slovesnostjo. Dekliška kongregacija ima shode na mesec, družba za žene in Mar. vrtec pa na dva meseca. Zadnje leto sta se iz družbe poslovili dve vzorni članici, ker sta si izvolili redovni poklic.

V naši družbi smo naročili in razdelili 300 zlatih listkov za Bengalijo, da tako tudi z molitvijo in dobrimi deli pomagamo vnanjim misijonom katoliške Cerkve. Mladina v Mar. vrtcu pa z veseljem nabira znamke in stanjol v namene afriških misijonov. — Vsak mesec razpečamo tudi po 20 knjižic rakovniške zbirke, saj imajo tako sodobno, koristno in poučno vsebino. Pri razpečevanju pomagajo šolski otroci.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Fantovska Mar. družba je oživljena. Ustanovljena je bila že leta 1910, pa je zadnja leta žal shirala. Štela je samo še tri člane!

Dne 8. decembra 1938 pa se je pomladila in prebudila k novemu življenju. Pred poznim opravilom je domači g. župnik slovesno sprejel 21 odločnih fantov v družbo. Njihov zgled je dobro vplival tudi na ostale še dobre tovariše. Koj prve dni nato se je spet nanovo priglasilo 17 mladeničev, 18—21 let starih, torej prav takih, ki so Marijinega varstva najbolj potrebni. Dal Bog, da se to število do Sveč-

nice, ko bo zopet slovesen sprejem, še pomnožil!

Ugodno vpliva na versko življenje, da so tudi pri nas sedaj vpeljane stanovske nedelje za prejem sv. zakramentov. Vedno več je svetih obhajil. Hvala Bogu!

Dekliški krožek pa z vso vnemo in uspešno vodi že nad eno leto gospodična Elza Golež. Naj bi dolgo ostala med nami. — Naši fantje so dne 4. decembra ob obilni udeležbi priredili ganljivo igro verske vsebine. Med odmorom je g. Mirko Geratič iz Maribora navduševal našo mladino za katoliške in verske vzore. Nekaterim »tičem« govori seveda ni ugajal. Uspeh: pripravlja se fantovski odsek. Katoliška mladina, pogumno naprej!

Sv. Peter na Medvedovem selu. Glavni praznik vseh kongregacij, 8. december 1938, nas je še bolj zajel, ker smo imeli ta dan obenem 30 letnico ustanovitve naše Marijine družbe in je bilo ob tej svečanosti sprejetih 14 kandidatk. Meseca maja smo za 30 letnico imele duhovne vaje, katerih so se udeleževale tudi dekleta izven kongregacije. Jubilej bo dosegel svoj namen, če se ob pogledu in spominu na obilne božje darove in milosti preteklih treh desetletij utrdimo v odločni volji, da hočemo vztrajati kot vzorne družabnice Marijine.

Sv. Lenart pri Vel. Nedelji. Geslo Mar. družbe »Po Mariji k Jezusu!« je privabilo 13 novih mladih članic, ki so 8. sept. 1938 vse srečne obetale Mariji vdano zvestobo.

Za proslavo Brezmadežne smo uprizorile 4. decembra lepo igro »Vestalka«, ki poučno kaže, da smo predvsem me dolžne z lepim, čistim življenjem delati čast Njej, ki smo si jo izbrale za svojo Gospo, Zavetnico in Mater. V ta namen smo v tridnevni pobožnosti pred glavnim praznikom prav goreče prosile Marijinega varstva in pomoči.

V lepšo in srečnejšo domovino sta se v teku leta preselili od nas dve članici: Marija Rep v zorni mladosti 16 let, in Terezija Erhartič, ki je bila najlepši zgled vzorne Marijine hčere do pozne starosti. Upamo, da že pri nebeški Materi prosita za nas, ki smo še ostale v borbah življenja.

Drage sestre! Zavedajmo se, da je zopet prišel čas apostolskega dela in agitacije za dober tisk. Storimo torej pogumno svojo dolžnost, zlasti za naše glasilo »Bogoljub«. Spremljaj nas božji blagoslov!

ANEKNOTE

»Anekdote« so bolj kratke dovtipne povestice iz življenja kake osebe. Tale pa je bolj resna, dasi tudi zanimiva:

Znan je po vsem svetu kitajski apostol dobrotelčnosti L o p a h o n g, ki ga je lani za-

vratno umoril nek kitajski prenapetež, ko so Šanghaj zavojevali Japonci. Lopehong je ustanovil iz svojega velikansko bolnišnico in pomagal, kjer se je dalo. Dasi je bil bogat industrijalec, mu je vendarle dostikrat zmanjkalo cvenka za dobre namene. Takrat je stopil, dasi je bil katoličan, tudi do bogatih budistov in prosil pomoči za svoje reveže. Nekega dne se odpravi na taki beraški poti do budista, ki je veljal za zelo petičnega moža. Lopahong se čudi, da je mož tako voljan. Segel je brez ugovora globoko v žep. Dal mu je 10.000 dolarjev za reveže.

Za plotom je tičal namreč zajec. Budist si misli: Lopahong je mestni svetovalec, ravnatelj železniške družbe, torej odličen in veljavен gospod. Ima pa tudi več postavnih sinov, ki je vse nanje gledalo. Tudi tega budista hčerka bi bila rada postala žena enega izmed sinov.

Ko je prišel Lopahong nabirat za bolnišnico, je vrgel budist trnek v svojem in v imenu svoje hčerke, ki je bila že dovolj stara za ženitev.

»Ti, Lo! Ti imaš sina, ki misli že na ženitev; jaz pa imam hčerko, ki se rada ozira za njim. Kaj, če bi se vzela?«

Lopahong ga sicer prijazno pogleda, pa reče: »Ne bo nič. Ali ne veš, da je tu tak zadržek, da zakonska zveza med obema ni dovoljena. Jaz sem namreč katoličan in prav tako tudi moji sinovi, tvoja hči pa je poganka.«

Budist je bil v zadregi. Toda odgovor je jasen. Tudi Lopahongu ni bilo lahko v tem položaju, ko je dobil tako velik dar in bi mu bil rad napravil kakšno protiuslugo; toda duše svojega sina ni mogel, ni smel in ni maral prodati. Še skušnjave ni imel v tem oziru kot dober in vnet katoličan. »Dobro veš, da po svoji vesti ne morem ustreči,« je ponovil.

Da bomo to resnično zgodbo kratko povedali, pristavimo: Budist je poskrbel, da se je zakonski zadržek odpravil: svojo hčerko je poslal v samostan k sestram sv. Vincencija, da so jo pripravile na sveti krst.

*

K cesarju Napoleonu I. je prišel neki domišljav človek s prošnjo, naj ga podpira pri razširjanju nove verske ločine.

Napoleon ga resno pogleda in reče: »Dajte se najprej bičati, s trnjem kronati, nato pa še na križ pribiti. Čez tri dni po smrti vstanite iz groba — potem bova pa dalje govorila.«

RAZNO

Naše slike. Na ovitku smo dali natisniti zgodovinsko cerkev minoritov v Ptuj. Minoritski samostan z lepo cerkvijo sv. Petra in Pavla v Ptuj praznuje v tem letu 700 letnico obstoja. Minoritski redovniki so se vsek-

dar zavzemali za slovensko ljudstvo, zlasti odkar so pod cesarjem Jožefom prevzeli dušno pastirstvo v župniji sv. Petra in Pavla v Ptujju. — Glavno jubilejno praznovanje bo junija. Izšla bo slavnostna knjiga z opisom vsega dela, izvršenega v okolju samostana za versko, kulturno in narodno vzgojo našega ljudstva v Ptujju in okolju. V okviru slovesnosti bo osnovan tudi kongres III. reda za Slovenijo in še mnogo drugih kulturnih prireditev. Kot zaključek je v načrtu romanje k Mariji na Ptujsko goro.

Za praznik Marijinega prikazovanja v Lurdu (11. februarja), smo povzeli oni prizor, ko je sv. Bernardka po nasvetu drugih oseb ponudila Mariji papir s prošnjo, naj zapiše svoje ime. Slika je povzeta iz najnovejše knjige o Lurdu, ki jo je spisal p. Gasnier.

Najtrdnejša opora vere in zasebne lastnine je družina; zato je pa glavni cilj komunizmu razpad družine. Vsakdo vidi, kako potrebno je, da se zavaruje družina proti strupu, ki razjeda to osnovno celico bogohotene družbe. Skrb dušnih pastirjev po vsem katoliškem svetu je obrnjena v to, da se krščanske družine versko, socialno in moralno obnové. V ljubljanski škofiji nosi in širi to skrb bratovščina sv. Družine. Naj se uvede po vseh župnijah in poži, da bodo vse naše družine po tej bratovščini prežete z duhom molitvenosti, redoljubnosti in požrtvovalnosti po zgledu nazareške svete Družine.

V zadnji številki Šk. lista (1938) poziva ljubljanski škof s toplo besedo, naj pride v vsako župnijo in v župnijah v vsako družino živa, delovna bratovščina svete Družine, da se ne bo moglo očitati, da smo bili v silno nevarni dobi krščanstva slepi in gluhi za znamenja časa.

Hvalnice po blagoslovu »Bog bodi hvaljen...« Dve stvari imejmo pred očmi, ko molimo »Hvalnice v zadoščenje za bogokletstva« po vsakem blagoslovu s sv. Reš. Telesom: a) Zadostilne hvalnice naj opozore vse vernike, ki jih opravljajo, da se sami v jezi ali nevolji ne spozabijo do strahotnih kletvin, ki jih označujemo z bogokletstvom, — in pa, da so dolžni druge od te grdobije odvracati, jih svariti in poučiti, b) Nikar ne pozabimo, da je sveta stolica omenjene hvalnice obdarila z odpustki.

Naj omenimo, da je te hvalnice sestavil italijanski jezuit p. Alojzij Felici * 1736 † 1818. Ta pobožni redovnik je posebno širil pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Prizadeval si je zlasti, da bi iztrebil med mornarji zelo razširjeno bogokletje. V ta namen je sestavil v italijanskem jeziku hvalnice, ki jih je papež Pij VII. (23. julija 1801) obdaril z odpustkom enega leta za vsakikrat. Pozneje je bila

ta molitev od svete stolice še štirikrat priporočena. Nazadnje je hvalnice odobril in priporočil (12. decembra 1935) sedanji papež Pij XI. in potrdil sledeče odpustke: odp. treh let vsakikrat; odpustek 5 let, če se hvalnice javno molijo; pop. odp. pod navadnimi pogoji, kdor je odmolil hvalnice vsak dan enega meseca.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Domu d. v. (Celje pri Sv. Jožefu) od 4. februarja zvečer do 8. februarja zjutraj. Vodili jih bodo čč. gg. misijonarji. Oskrba za tri dni 75 din. (Naslov: Dom duh. vaj Celje — Hrib sv. Jožefa 33.)

Duhovne vaje na Mali Loki bodo v temle redu: Za dekleta od 25. febr. do 1. marca in od 24. do 28. marca. Za žene pa od 18. do 22. marca. Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Domu Device Mogočne od 11. do 15. marca. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. — Oskrbnina 100 din. — Vodijo gg. misijonarji sv. Vincencija Pavelskega. — Prijavite se na predstojništvo Lichtenturnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Kaj pa oklic v januarski številki »Bogoljuba« — na drugi strani ovitka!? Ali ste ga dobro in pozorno prebrali? Ali veste, da je razpisanih 48 nagrad, ki znesejo 10.000 dinarjev! Ali ste razvideli, da se v eni župniji ali v eni kongregaciji (pod enim poverjetništvom) lahko združite vsi, kateri ste pridobili kaj novih naročnikov, in se oglasite skupno za nagrado, ki si jo boste potem po razmerju uspeha razdelili! — Še je čas. Brž na delo in koj pošljite!

Uprava in lastništvo
»BOGOLJUBA«

ODGOVORI

Krško ob Savi. Z veseljem bi sprejeli Vaš dopis, ki je naslovljen na bivšega Vašega skrbnega in vzornega g. župnika F., ako bi bil naš list »lokalen« (namenjen izvečine samo enemu kraju). Ze večkrat smo pojasnili, da je v takih zadevah težko ustreči, ker večine bralcev take zahvale in poslovila ne zanimajo, gospodom duhovnikom pa razni »slavospevi« tudi niso všeč, saj delajo za slavo božjo. Hvaležnost naj se pokaže v molitvi, pa morda v govorjeni besedi in pismu, ki se pošlje naravnost naslovljencu. Vsi, ki gospoda F. poznamo, pa vemo, da je vse to res, kar ste zapisali: da je tih, skromen, da je imel 11 let nelahko delo v Vašem mestu, pa da je dosegel kljub neugodnim razmeram v duhovnem pastirstvu lepe uspehe, tako da so ga zato vsi dobri upravičeno vzljubili. Postavil si je zlasti trajen spominek v srcih mla-

dine in siromakov. »Naj ga spremlja božji blagoslov prav tako v lepi naklanski župnici« — to je Vaša želja in tudi želja uredništva Bogoljubovega.

Ali je veljavna sveta maša, ako jo opravi duhovnik, ki bi mu slučajno opešal razum, da bi nekaj molitev izpustil, oziroma nepravilno maševal?

Sveta maša bi bila veljavna, četudi bi duhovnik nalašč izpustil nekaj molitev, celo darovanje ali evangelij, če bi le imel namen opraviti sv. daritev in bi prav izgovoril besede ob spremenjenju ali povzdigovanju. Seveda bi bila taka izpustitev zelo grešna! Če bi posvetilne besede ob spremenjenju bile dejanje človeka, ki v teh trenutkih nima v oblasti svojega razuma in volje, bi sv. maša ne bila veljavna. Kaj takega se pač le izjemoma pripeti! Lahko bi pa tudi duhovnik, ki se mu je n. pr. po evangeliju zmešalo, imel ob povzdigovanju jasen trenutek in bi pravilno posvetil in daroval.

O drugem vprašanju bomo odgovorili bolj obširno v eni letošnjih številki, kadar bomo imeli dovolj prostora.

Fr. K., posestnik. Vaš nasvet, ki ga je sprožil naš poziv, da naj bi tudi naročniki »Bogoljubovi« stopili na plan zoper ostudne bogokletnosti, je dobrohotno zamišljen, dasi ne bi zajel v celoti. Gotovo je pa, da bi se mnogo grde kletvine preprečilo, če bi bili starši sami bolj previdni in bi se ogibali vseh kletvin, zlasti pa bogokletnih ostudnosti, in če bi skrbno pazili, da bi otroci ne pobirali drugod takih izrazov, ki jih potem ponavljajo, ako niso pravočasno in resno posvarjeni.

Vi svetujete takole: Važen in slovesen je trenutek, ko stopita nevesta in ženin pred božji oltar, da skleneta sveto zvezo za vse življenje. Takrat naj bi vzeld duhovnik razpelo v roke, poročenca pa naj bi se vpričo zavezala, da ne bosta nikdar z bogokletnimi izrazi žalila Boga in ne Marije in da bosta drug na drugega skrbno pazila.

Le to je, da bi bil na ta način cerkveni obred svojevoljno spremenjen. V tako spremembo bi bilo treba dobiti dovoljenje iz Rima. — Vaš nasvet pa v milejši obliki danes vsak skrben dušni pastir gotovo že izvršuje, in sicer takrat, ko pokliče poročenca k tako imenovanemu spraševanju pred poroko v župnišče.

DOBRE KNJIGE

Katekizem o Katoliški akciji z razlago. (Katoliška akcija v Sloveniji.) Sestavil dr. Alojzij Odar. 1939. Ljubljana.

Dolgo se nismo mogli prav razgledati po polju Katoliške akcije. Razlagalci so se oprijemali številnih izjav in pojasnil, nad vsem je precej časa ležala tenka megla nejasnosti. Končno se je pa vendarle vsa stvar izkristalizirala. Danes imamo že pri roki popoln in dovršen Katekizem o KA. Univ. prof. dr. Al. Odar je z bistrim umevanjem prodril v bistvo KA in je vso tozadevno snov podrobno razčlenil in razvrstil v obliki vprašanj in odgovorov, zraven pa dodal potrebno razlago. Iz vsega je nastala cela knjiga, ki obsega 126 strani.

Katekizem te poučuje najprej o tem, kaj je KA. V »Katoliški dejavnosti«, ki hoče pokristjanjenje vsega življenja, sodelujejo verniki s škofi in duhovniki pri nalogah, ki jih ima katoliška Cerkev; to sodelovanje se mora vršiti organizirano pod vodstvom papeža in škofov. Katekizem bo preprečil s svojim poučevanjem vsa nesoglasja in trenja, ki so se že pojavljala, ker so nekateri stavili verske družbe, n. pr. Marijine družbe, v isto vrsto kot KA. Po svojem apostolskem delu se Mar. družbe močno približujejo KA, vendar je razlika med obema bistvena.

Iz tega Katekizma se poučimo, da imajo vsi verniki pravico in dolžnost sodelovati v KA, ker so člani katoliške Cerkve in udje skrivnostnega telesa Kristusovega. Cerkev ni samo škofovska, duhovniška, marveč vseh vernikov. Sodelovanje v KA, pri poslanstvu svete Cerkve je krščanska dolžnost, ki jo narekuje sveti krst, sveta birma, ljubezen do bližnjega, hvaležnost do Kristusa in skrb za lastno krščansko življenje. Tisti, ki vidijo samo sebe in se odrekajo sodelovanju v KA, so kakor zaplečniki, ki radi prejemajo, dajo pa ničesar. Znana rečenica: »Vsak zase, Bog pa za vse« — je poganska.

Po takih pojasnilih razlaga Katekizem o KA notranje delo lastnih organizacij katoliške dejavnosti, nato pa zunanje delo KA. V posebnem poglavju se obravnava vprašanje o razmerju med lastnimi organizacijami in med verskimi in katoliškimi društvi, ki jih imenujemo pomožne sile Katoliške akcije.

Važno je tudi poglavje, ki dokazuje, da se lastne organizacije KA nikakor ne morejo baviti s strankarsko politiko.

Končno nas Katekizem pouči o zgraditvi KA vobče drugod in pri nas v Sloveniji, in o molitveni pomoči, kar je pa »Bogoljub« razložil že v I. svoji številki (1939).

Kristus kralju! Molitvenik. S sodelavci priredil dr. Vrečar Ivan. Založil škofijski ordinariat v Ljubljani.

G. dr. Vrečar je za praznik Kristusa Kralja 1938 poklonil našim dijakom izvrsten molitvenik. Sam pravi v lepem uvodu: »Uvajanje srednješolske mladine v liturgično življenje je pokazalo, da je treba molitvenika s čim bolj liturgičnim besedilom, ki bi bil hkrati mašna knjiga z mašnim besedilom za vse nedelje, zapovedane praznike in nekatere večje godove v letu, pa tudi pesmarica za ljudsko cerkveno petje. Novi molitvenik hoče biti troje hkrati: molitvenik, mašna knjiga in pesmarica. Obširna, a vendar lična knjiga obsega celih 1100 strani pod zaglavji: Molitev, sveta daritev, cerkveno leto, zakramenti, pobožnosti, pesmi. Pesmi so postavljene na note in jih je 145! Zal ne moremo podrobneje nakazati vsega bogastva, ki ga vsebuje ta razmera zelo cenena knjiga, ki jo bo z velikim pridom in veseljem rabil ne samo dijak, ampak lahko vsak katoliški Slovenec. J. S.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Matija M., vojak, se zahvaljuje Mariji Pomočnici, presv. Srcu Jez., sv. Tereziji D. J. in sv. Jožefu, kakor tudi angelu varuhu in svojemu patronu za večkratno čudovito pomoč v težkem vojaškem stanu. — K. L. se zahvaljuje št. škofu Slomšku za uslišano prošnjo v boleznih. — Zahvaljujem se žalostni Materi božji in vernim dušam v vicah za uslišano prošnjo. G. M., Br. — O. M. K. se zahvaljuje za uslišano prošnjo po molitvi k št. škofu Martinu Slomšku. — A. M., Trebnje, se zahvaljuje št. škofu Slomšku in št. misijonarju Baragu za izprošeno zdravje (Dar 200 din je bil po izjavi poslan za Baragovo semenišče. — Ur.) — A. J. K. se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J., št. škofoma Slomšku in Baragu, št. župn. Primskovskemu in dušam v vicah za prejete dobrote. — F. C.: Iskreno se zahvaljujemo služabniku božjemu A. M. Slomšku za čudovito pomoč v težki sodnijski zadevi.

Mož, ki spoštuje in ljubi svojo ženo, naj ji to pravočasno pove in dokaže, ne pa šele, ko ji sestavi mrtvaško naznanilo.

VSEBINA: Članki: Srečanje z Gospodom. (P. M. Mlekuž) — ABC Katoliške akcije. (Prof. A. Strupl.) — Službi Stvarnikovi. (I. M.) — Na očetov kleti: 2. Je nekaj gniloga. (J. Langerholz.) — Kako se bomo pripravljali na kongres. (J. Kalan.) — Mož po božji volji. (J. Kalan.) — Protiverski boj rdečih na Španskem. (J. S.) — Povest: Dve služkinji. (J. Plestenjak.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Marijine družine. Razno. Anekdote. Dobre knjige. Odgovori. Prošnje in zahvale.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za februar 1939.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Katoliška akcija. | Obnovitev kitajskih misijonov.

Mesečni zavetnik: Sv. Matija, apostol (24).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Sreda	Ignacij, škof, muč.	Zenini in neveste	Ljublj., sploš. bol.	Celje, šolske sestre
2	Četrtek	Svečnica	Verska vzgoja v družinah	Ljublj., bogoslovje	Petrovče
3	Petek	Blaž, škof, mučenec	Posvetitev družin presv. Srcu	Trboje	Zalec
4	Sobota	Andrej Kors., sp.	Sirjenje dobrega tiska	Begunje p. Cerknici	"
5	Nedelja	1. predp. 26. jup. m.	Apostolstvo mož in fantov	Koroška Bela	Gotovlje
6	Poned.	Doroteja, dev., muč.	Varstvo mladine pred pohujšan.	Sela p. Šumberku	Teharje
7	Torek	Romuald, opat	Zadeve naših naročnikov	Kočevska Reka	"
8	Sreda	Juvenelj, škof	Duhovne vaje v »Domovi«	Hotedršica	Grize
9	Četrtek	Apolonija, dev., m.	Novo semenišče v Ljublj. in Mar.	Mirna	"
10	Petek	Skolastika, devica	Cenitev sv. čistosti	Ljublj., Lichtenturn	Sv. Peter v Sav. d.
11	Sobota	Lurška M. B.	Zaupanje v Marijo	Trstenik	Galičija
12	Nedelja	2. predp. 7. sv. ustan.	Kongres Kristusa Kralja v Ljublj.	Zabnica	Polzela
13	Poned.	Gregor II., papež	Duhovna priprava na kongres	Hotič	"
14	Torek	Valentin, mučenec	Bolniki in trpeči	Rádovica	Kozje
15	Sreda	Favstin in Jov., m.	Delavei in delavke v tovarnah	Bela cerkev	"
16	Četrtek	Julijana, devica	Opravljanje svete ure	Zali jog	Sv. Peter pod Sv. g.
17	Petek	Frančišek Kle, muč.	Skupna molitev v družinah	Sp. Šiška v Ljublj.	"
18	Sobota	Flavijan, mučenec	Težko skušani	Lahovče	Podsreda
19	Nedelja	3. predp. Konrad	Posvečevanje nedelje	Duplje	Podsreda
20	Poned.	Eleuterij, škof	Odprava preklinjevanja	Leše	Podčetrtek
21	Torek	Pust, Feliks, sp.	Zadoščevanje Srcu Jezusovemu	Banja Loka	"
22	Sreda	† Pepelnica	Duh spokornosti	St. Vid pri Brdu	Sv. Vid na Planini
23	Četrtek	Peter D., šk., c. uč.	Ljudski misljoni	Kolovrat	"
24	Petek	Matija, apostol	Apostoli Katoliške akcije	Vavta vas	Sv. Marjeta na Pl.
25	Sobota	Valburga, devica	Nedolžnost mladine	Novo mesto, žen. b.	Olimlje
26	Nedelja	1. post. Matilda, dev.	Naša Katoliška akcija	Uršna sela	Dobje
27	Poned.	Gabrijel Z. M. B.	Duhovniki in bogoslovci	Smartno ob Savi	Pištanj
28	Torek	Roman, opat	Ta mesec umrli	Preloka	"

Odpustki za februar 1939.¹⁾

1. Sreda, prva v m. Bl. Viridiana. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 15. dan.

2. Četrtek, prvi v m. Svečnica. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 2. čl. br. N. Lj. G. v br. cerkvi; 3. čl. r. v. br. danes ali v osmini; 4. čl. škup. br. karm. M. b.; 5. onim, ki nosijo beli škup., če molijo za osvoboženje sužnjev; 6. čl. Marijine družbe; 7. čl. družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v v. danes ali v osmini; 10. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 24. dan; 11. istim kakor 15. dan. — V. o. — Dalje še en p. o. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan.

3. Petek, prvi v m. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; 2. vsem, ki nekoliko premissujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh., 3. čl. br. sv. S. J.

4. Sobota, prva v m. Sv. Jožef Leoniški. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 15. dan.

5. Nedelja, prva v m. Sv. Peter Krstnik. Čl. r. v. br. 3. p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno

molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škup.; 3. istim kakor 15. dan.

8. Sreda. Sv. Janez Matski. P. o. čl. br. z belim škup., če v br. ali žup. c. molijo za osvoboženje sužnjev.

15. Sreda. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

19. Pustna nedelja. Sv. Konrad. V cerkvah, kjer je vpeljano tridnevno čiščenje zadnje pustne dni, dobe pod nav. pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. T. — P. o. istim kakor 15. dan.

22. Sreda. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Petek. Sv. Matija. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., ako molijo za razsirjenje sv. vere in p. n. sv. o.

26. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

¹⁾ P. o. pomeni popolni odpustek; br. = bratovščina; br. c. = bratovska cerkev; žup. c. = župnijska cerkev; v. o. = vesoljna odveza tretjerednikom; r. v. = rožni venec; čl. = člani; sv. R. T. = sv. Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša Ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = sveti zakramenti; sv. obh. = sv. obhajilo; sv. S. J. = sv. Srce Jezusovo; v m. = v mesecu; na č. = na čast.

To in ono.

Za mejami. V Kanalu je umrl 19. decembra 1938 msgr. Venceslav Belé, dekan in slov. pisatelj. Med sv. mašo je zadet od kapi omagal in po dvanedevnem trpljenju umrl dne 19. dec. 1938. — Poln živahnosti je 19. okt. 1938 na Sveti gori v imenu goriške duhovščine pozdravil ljubljanskega škofa dr. Gr. Rožmana in duhovske romarje z željo, da bi se še večkrat videli pri svetogorski Materi božji. Prav čez dva meseca in ob isti uri, ko se je poslavljaj od ljubljanskih romarjev, je

šel k Bogu po plačilo... Plemenitemu in zaslužnemu duhovniku naj Bog podeli bogato plačilo. Kar po vrsti so bili pozvani goreči slovenski dušni pastirji na večno pot: prej Abram, Aljančič, Blažko — sedaj Belé. Ali bodo dobili enake nadomestnike?!

Lep dar kraljice Marije. Za frančiškansko cerkev v Dubrovniku je darovala Nj. Vel. kraljica Marija 1450 kg težak zvon iz bakra (78½%) in kositra (22%). Novi zvon je 150 cm visok in ima 142 cm premera. Stroški so znašali 62.000 din.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Franc Derganc
šef-prim.kir.odd.v.p.
Ordinira: 11.—1.

Podaljšaj si življenje!

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezní ozdraviti, slabotne ojačiti, nestalne moremo uvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrtnost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zabava, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslABLJENJE spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih bolezninskih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Novo in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

